

Oberon, of alles komt terecht : geheel oorspronkelijk berijmd blij-treurspel in vier bedrijven

<https://hdl.handle.net/1874/366448>

**BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT**

1929

Verzameling tooneelstukken

uit de

nalatenschap van

Prof. Dr. J. te WINKEL

No. 20 _____

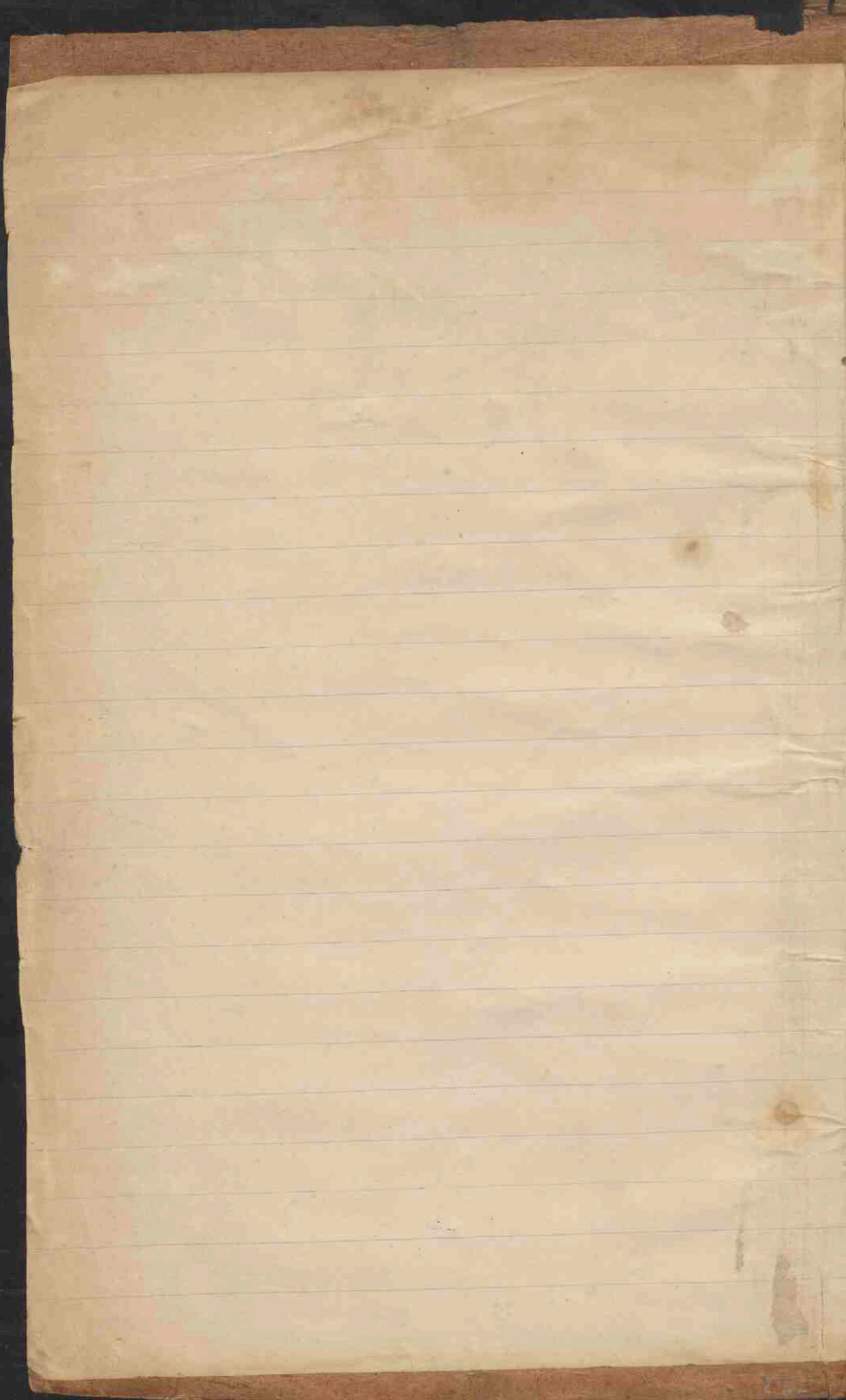

Dr. J. C. Mitchell
M. 632 a

OBERON OF
ALLES KOMT TEREGT

OBERON

OF

ALLES KOMT TERECHT.

GEHEEL OORSPRONKELIJK BERIJMD

Blij-Treurspel ,

IN

Vier Bedrijven ,

DOOR EEN

OBERONIAAN.

Felix Republica, ubi aut philosophi imperant, aut imperantes philosophantur.

(Vid. WIELAND.)

» Gelukkig de Staat, waar of wijsgeeren regeren, of de regeerders wijsgeeren zijn. »

TE TIEL BIJ
C. CAMPAGNE,
1847.

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

PERSONEN.

OBERON. Elfenkoning.

BEËLZEBUB. Helgezant.

Eene Fée, die geene Fée is, liefhebster van OBERON, antwoordende op den naam van DOROTHEA.

Eene Fée, die eene Fée is, liefhebster van BEËLZEBUB, antwoordende op den naam van GALATHEA.

Een Kamerdienaar van OBERON, antwoordende op den naam van JAN.

Een Koor. (Duiveltjes.)

Nog een Koor. (Geen duiveltjes.)

OBERON

OF

ALLES KOMT TERECHT.

BLIJ-TREURSPEL.

Eerste Bedrijf.

Het tooneel verbeeldt een kabinet. Op eene monstergrootte tafel ligt eene dito brievenbus.

EERSTE TOONEEL.

OBERON, declamerend ambulerend.

Hélas! quand du Seigneur la grâce...., maar, waar ben ik?...
Begoocheling laat af, laat af, zie naauw herken ik
Me-zelv' in 't spiegelglas, waarin mijn beeld'nis leeft,
Schoon 't niet voor 't duizendst deel 't oorspronk'lijk wedergeeft.
Waar ben ik? He? wat is me? Ik voel mijn kaken branden,
Hoe frons mijn voorhoofd zich, hoe klapperen mijn tanden,
Hoe zwelt en zwoegt mijn borst en bonst mij 't hart in 't lijf,...
Bij Zeus! wat is me? Wat?... O, dat vervloekte wijf,...
Och of ik 't nooit gezien, of nimmermeer bemind had,
Of wel, een harte min tot liefde en min gezind had,
Want de Sirene zien en minnen, — het is één:
Zoo lief, zoo goed, zoo schoon is er op aarde geen.
Geen vink, geen lijster, zelfs geen toov'rend filomeeltje
Haalt bij heur' hemelzang, want zilv'ren is haar keeltje,
En zoo ze zingt, mijn schoone, — in 't eigen oogenblik
Zwijgt heel het voog'len-koor; talenten heeft ze als... ik.
(*Hij haalt eene daguerreotype voor den dag*).

Wat gaf de hemel mij die minn'lijkste aller vrouwen,
Die Bella Donna, neen, die Venus-zelv' te aanschouwen,
Zoo 't mij ontzegd moest zijn, om heel mijn' liefde-dorst
Te lesschen aan heur schoon, zoet-heem'lend aan heur' borst!
Wat gaf Cupido mij, of zijn Mama Dione,
Slechts voor zoo korten tijd die lieve superschoone,
Wat heeft de Liefde mij, de Liefde weer ontrukkt,

Waarvan de 'erinn'ring nog mijn gausche ziel verrukt!
 Of zou ligt Satan weer, — wie weet het, — in het spel zij?
 Zou ligt die gausche zaak weer 't snood bedrijf der Hel zijn?
 Dan sta de Hemel mij in zijn genade bij
 En redde me uit den boei van Satans slavernij.
 't booze geest, — hij gaf mij Oberon's vermogen,
 Hij steunde en stutte mij in al mijn roemrijk pogen,
 Door hem bestond ik al mijn' fiere heldendaan,
 Hem dank ik, wat ik ben, hem heel mijn grootsch bestaan;
 Maar, daarvoor ben ik ook zijn slaaf en ach, eilaci,
 Zoo 'k nog den scepter zwaai, ik doe het bij zijn' gratie,
 En zoo ik staan bleef, ach, ik dank het zijnen staf,
 Want valt hij mij, of ik hem slechts één' oogwenk af,
 Zie, 'k weet, — dewijl ik weet, dat hij een aarts-schavuit is, —
 Dat 't dra met mij gedaan, *fnaliter* met me uit is.

*(Een zonderlinge, veel geruischmakende togtwind suist over het to-
 neel. Hij ziet angstig om zich heen).*

Wat wondervreemd geluid, wat zonderling geraas
 Treft 't oor mij en wat vreemd en zuigend windgeblaas
 Doet sidd'ren al mijn' leên? 'k Voel d' adem in mij sikken.
 Mijn lippen bibberen, mijn koude knieën knikken,
 't Is of een voorgevoel van naderend gevaar
 Mij door het harte vlijmt, door zenuw trilt en aar....
 Wat deert me? 't Klamme zweet breekt mij met groote droppen
 Uit ied're porie uit; mijn lange vingertoppen
 Ze tint'len mij, als joeg me een felle zenuwkoorts
 Door 't lijf, of blaakte mij Cupido's minnetoorts.
 Zou 't ligt een Minne-koortsje, een trek naar 't schoone wijf zijn?
 Of wel een Satans werk, een trouw'loos helsch bedrijf zijn?
 De hemel weet, wat 't is, maar nooit nog voelde ik mij
 Zoo magtig slaauw en naar en misselijk daarbij.
 Ik heb toch gist'ren niet, althans niet bij mijn weten,
 Te veel van 't *blanc manger à la Rachel* gegeten;
 't Pasteitje was pikant en nog al kras. 't is waar,....

(Men tikt op de deur).

Maar, wordt daar niet geklopt? Hem! binnen, wie is daar?

TWEDE TOONEEL,

OBERON en BEËLZEBUB, (de laatste in *Abnd Vivâ Rubrd.*)

BEËLZEBUB.

Vergeef me, uitstekend man, zoo 'k onverhoopt u stoore,

OBERON, (als iemand, die haast heeft).

Wie is, wat wil, mijnheer? Spreek op, kom, gaauw, laat hooren.

BEËLZEBUB.

Bevrecndt mij inderdaad, dat gij mij niet meer kent.

OBERON, (*hem met groote oogten aanzierende*).

Al at gij me op, ik zweer, ik weet niet, wie je bent;
 heb ik u meer gezien?

BEËLZEBUB.

Te droes, dat zal wel waar zijn.

Een enkel woordje slechts en 't zal u meer dan klaar zijn.

OBERON.

Welnu, laat hooren dan.

(*Ter zijde*).

Dat ding wordt, schijnt 't, pikant.

BEËLZEBUB.

Welaan, herinnert ge u, dat ge aan Cocytus' strand

Eens met de Pluto-klub Satanisch hebt gefeestvierd,

Een feest, waarop ge knips en doodshleek als een geest wierdt?

En feest ter cere van...

(*Hij gaat op zijne teenen staan en fixeert OBERON, hem dominerende*).

Eens broozen menschen Val,

Een feest, dat eeuwiglijk ons beiden heugen zal?

(*OBERON verbleekt, wankelt en valt achterover op een' fauteuil*).

Herinnert ge u?

(*Ter zijde*).

Maar 't schijnt, de man wordt zenuwachtig,

's bleek, gelijk een dock en zweet, — 'k geloof, waarachtig,

hij niet wél wordt...

(*hem bij de hand vattende*).

Foei, wat slaat de pols hem snel,

t Is, of hij wierd gestookt op 't roostertje der Hel.

Kom, gaauw hem met een veertje in 't riekorgaan geprikkeld,

Dat wekt de geesten op;

(*Hij neemt eene monster-groote pen van de dito-tafel, doopt ze in
 een' dito-inktkoker en kittelt OBERON in het eerste dito-orgaan
 boven den dito-mond; ziende, dat dit remedietje niet helpt,
 gaat hij voort*).

De zaak wordt ingewikkeld,

En 'k heb maar weinig tijd, 'k moet nog naar Puchibaud,

ten' snaak, die waarlijk niet van antichambren houdt.

'k wou intusschen maar, dat de sinjeur ontwaakte

't *dolce far niente* (a neque dulci) staakte.

(Hem een weinigje schuddende).

Hei, hola, OBERON! hei, word eens wakker, kom,

(OBERON opent half de oogen).

Zie zoo, sta op,

(OBERON sluit dis helft weer).

Wel kijkt, wat houdt de vent zich dom;

Hij was toch wakker, dacht me. Ei, wacht, een kleine *prise*
Zal goeddoen en hem wel uit 't katzwijmpje op doen niezen.

(Hij haalt een bonbondsje voor den dag en administreert OBERON
eene goede dosis ter plaatse, waar zulks behoort).

OBERON, (plotseling oprijzende).

(Hij proest en hoest en fliest en niest, alwat hij geleerd heeft.)

Pppsha, pppshé, pppshi, pppsho, pppoetsja, waar ben ik? pppsha, pppshé, pppshi,

BEËLZEBUB, (calmerend).

Houd uw gemak, mijn vriend, wat scheeltje?

(Ter zijde lach-schaterend).

ha, he, hi!

(Tot OBERON).

Bedaar wat, proest zoo niet.

OBERON, (met bolle, roode haken).

Ja, pppsha, gij hebt goed praten,

Vernaledeide vent, ik kan 't pppsha, pppshi niet laten,

BEËLZEBUB.

Kom, malligheid, komaan,

(hem een monsterglas water presenterende).

daar, drink eens, toe..

OBERON (een' monsterteug nemende).

Pppoetsa!!!

(Met déboucheert hij het water, waarvan BEËLZEBUB een goed deel meêkrijgt).

BEËLZEBUB.

Wat drommel, doe je nu, ben je bezeten?

OBERON.

Ja,

't Schijnt pppshi-ja, wel verdoemd, je bent een pppshi, pshé, pshaski,

BEËLZEBUB.

Wat is dat voor een beest? geboezemdste Pias!

OBERON.

Ski!

't Is pppsha, be..pppshé, be..pppshi, heroerd, 't is pppshou, pppatshoe!...

BEËLZEBUB.

As j' an bent, OBERON, dat *pppoets*ha word ik moê,
Mijn tijd is zeer beperkt, mijn aarts-goud-vinkenherder,
Er rest nog veel te doen en 'k moet van daag nog verder;
Dus haast u wat, amice, en staak dat nies-geluid.

OBERON, (*opstaande en, voor den spiegel gekomen, de inkschaduw
onder zijn' neus reflecterende*).

Per Dios! wat is dat? Trouwloozc! *ppps*ha! schavuit!
Wat hebt ge nu gedaan? Hoe...? wilt ge mij bespotten?
Dat 's leelijk...

BEËLZEBUB.

Ja, je laat je ook wel zoo ligt bedotten...

OBERON.

Hoe, heeft uw booze hand mij dan niet zwart gemaakt?

BEËLZEBUB.

Zoo als je 't nemen wilt; maar kort en goed, het raakt
Mij nietwes hoegenaamd, of gij al zwart dan wit ziet.
Ik prefereer het zwart; mijn kleur is, weet gij, wit niet;
Doch, laat dien snor maar staan, een' man als OBERON
Staat alles even goed, als wijlen KALEDON.

OBERON, (*steeds poetsende*).

Doch 't wil er maar niet af; de drommel moge weten,
Wat dat voor smeersel zij, of hoe dat goed mag heeten,
Ik zag het vroeger nooit, 'k ben drommelsch, als ik 't ken,
't Is vast geen cosmetiek, *ppps*ha! à la *Dupuytren*.

BEËLZEBUB.

Dat doet er ook niet toe; de Grootvorst van de Helle
Ziet op een haartje niet; maar, — dat ik u vertelle,
Wat mij ten uwent voerde, of, liever, zwijg ik 't maar,
De zaak is u bekend, zoo goed als mij, niet waar?

OBERON (*nijdig*).

Gij liegt, verdoemde kwast, wat hebt gij mij te melden?
Spreek op, gebroed der Hel, *ppps*ha! schobbejak,...

BEËLZEBUB, (*dood-bedaard*).

Hoor, allerbeste Vriend; Gij weet, ik sta te boek
Als iemand, uitgeleerd in scheldtaal en gevloek,
En zoo je vloeken wilt, vloek als een Salamander,
Vloek, als een ketter, al de duivels bij elkander,
Het raakt, dit weet gij, *HEIN*? mijn koude kleeren niet,
Dus ga je gang maar, hoor, 'k ben schapp'lijk, naar Gij ziet.

Niet schelden,

OBERON (*bits*).

Ja, schapp'lijk als de Hel, civiel, gelijk de Miris,
Die zoo vrijgevig is, dat 't waarlijk een plezier is,
Te zien, hoe zij het goud met handen-vol besteedt,
Terwijl de linker, *pppsha!* nooit van de regter weet.

BEËLZEBUB.

Ei, ei, begin je weer te cijfren, tweede BARTJES,
Die dood bleef op een cent, of versch-gesnoeide kwartjes,
Kom, geen geeijfer hier, ten ware, om te doen zien,
Dat gij, mijn waardste heer, nog slechts een uur acht, tien,
Op aard te toeven hebt, het rijk der stervelingen,
Om te verhuizen naar....

OBERON (*hem in de rede vallende en onder voorgewende onnoozelheid zijne innerlijke ontroering verbergende*).

Gij spreekt van vreemde dingen, [1]

'k En weet niet, wat gij meent, 'k en vat niet, wat gij wilt...

BEËLZEBUB. (*sarcastisch*).

Ei zoo, weet gij dat niet? Maar zeg mij, waarom trilt
Uw anders vaste stem thans als een popelblaadje?
Wat kleurt scharlakenrood uw wangen, beste maatje?
Wat bibbert heel uw lijf, ei, zeg 't mij, als een riet,
Hoe hijgt uw boezem zoo, ei, zegt 't mij, weet gij niet?

OBERON. (*blijkbaar met de zaak verlegen*).

'k Herhaal het, 'k weet het niet....

BEËLZEBUB.

Gij respondeert in-miss'lijk,

Één woord slechts en gij valt, — gij voelt het zelf gewiss'lijk,
Met al uw schaamtloosheid, o, aak'lig door de mand,
Zet die diplomatie dus maar bedaard aan kant.

(OBERON *bijt intusschen op zijne nagels*).

Gij weet, ik ben niet kwaad; op feesten en partijen
Weet ik mij opperbest te schikken en te vlijen,
Ik ben een lekkerbek, een tweede APICIUS,
En intrigueer dolgaarne in *Naturalibus*,
Gelijk het WIELAND noemt; een min- en speelziek wichtje,
Met 't waas der jonkheid en der... onschuld op 't gezigtje,
Een meid als melk en bloed, met purperkleur'gen mond,
Met golvend ravenhaar, met wangen rood en rond,
Met elpen tandjes en met zijde-zachte lippen,...
Gij weet, daar ben ik bij, als naar men zegt, de kippen.
Ik drink een goed glas wijn en op een feestje zie 'k

Niet op een flesch twee, drie; ik ben dan zelfs komiek,
 En weet door scherts en luim de feest- en tafelvrinden
 Tot 't *well or not to be*, tot lijkzijns *af* te winden;
 Maar ook, 't is u bekend, waar pligt het mij gebiedt.

(Met nadruk).

Kan 'k razend ernstig zijn, gelijk een Herakliet,
 Hier zijn wij op geen feest, dës ben 'k niet gastronomisch,
 't Geldt hier geen gekkernij, dës ben ik nu niet komisch,
 't Geldt hier uw' zaligheid, een' zeer... precaire zaak,
 't Is daarom, dat ik thans zeer korte wetten maak.

(Hij neemt een snuifje en slaat het stof van zijne laarzen).

OBERON. (ter zijde).

Laat zien, of 't moog'lijk zij, den Drommel in te pakken,
 't Zal niet heel makk'lijk gaan, maar kom, het vleesch is zwak en
 Breng ik hier in praktijk een stuk der schoone leer,
 Die tot beginsel heeft het godd'lijk »*transigeer*».

(Tot BEËLZEBUB).

't Natuurschoon, weet ik, mint ge als wijlen TELEMACHUS,
 Gij zijt een tempelier als goede Vader BACCHUS,
 Het spel is uw manie, maar, — wat ik zeggen woû,
 Dat 's waar ook, zeg mij eens, hoe maakt het toch die vrouw,
 Wier magtig schoone leest, wier boeiend en bekoorlijk
 En liefde-lonkend oog....

BEËLZEBUB.

Ah ja, ik ben nog smoorlijk

Verliefd op 't snoep'rig wijfje en moest ik éénen zoen
 Van 't ding betalen met mijn zaligheid, — 'k zou 't doen.

OBERON.

Één zoen tot zulk een' prijs, 't zou zeker niet te geef zijn.

BEËLZEBUB.

't Is waar, maar ook, wat zou 'k almagtig op mijn dreef zijn;
 Daarbij die ééne zoen kon wat gerekt, naar 'k meen,
 En buitendien, gij weet,.... een zoen komt nooit alléén.

OBERON.

't Is waar, dat aan een' zoen, naar 't zeggen van Alexis,
 Een snaakjen als CATUL, gewoonlijk wat *annez* is,
 Maar zeg me eens, hebt gij 't vrouwtje ook sints nog weer gezien?

BEËLZEBUB.

Wel, dat geloof ik, hom! nog wel een maal acht, tien;
 Nog gist'ren zag ik haar in 't lommer der abeelen,
 In 't Bosch....

OBERON.

Hoe zag ze er uit? Nog al? of...?

BEËLZEBUB.

Om te stelen!

OBERON.

En hebt ge ligt uw liefde aan 't schalksche ding bekend?
Wat zei ze wel? he, HEIN?

BEËLZEBUB.

Benje belazerd, vent?

Ge hebt me nooit gekend, zoo gij van mij kondt denken,
Dat ik mijn duivelsch hart zoo klakk'loos weg zou schenken
Aan Jan en Alleman,....

OBERON.

Maar, wat ik zeggen wil...

BEËLZEBUB. (*hem onderbrekende*).

Maar, wat ik zeggen wil, mijn dierbaarste! ik verspil
Hier al mijn' kostbren tijd met dat filosoferen;
Laat ons een andermaal wat min-poëtisceren,
't Is hier de plaats niet en ik heb verbaasd veel haast.

OBERON. (*ter zijde, min of meer klappertandend*).

't Is of die vreemde wind van strakjes weder blaast,....
'k Begin te twijf'len of 'k hem wel zal kunnen foppen,....

BEËLZEBUB. (*ongeduldig*).

Ter zake dus en laat ons spijkers slaan met koppen,....
Ik heb u reeds gezegd, 'k moet nog naar *Pachibaud*,
Een' lastig' Potentaat, die niet van wachten houdt.

OBERON.

Een enkel glas champagne?

BEËLZEBUB.

Ik dankje,

OBERON.

'k Heb ze prachtig,

Van » *Wittwe Traubentropf*'' uit Dusseldorp.

BEËLZEBUB.

Waarachtig?

Geen smaldoek wezenlijk, dat is een goed kantoor,
Wat kost ze u?

OBERON.

'k Geef er, meen 'k, nog geen zak guldens voor.

't Is geld genoeg, 't is waar, maar, zonder nu te snoeven,
Ze is super-magnifiek, je moet ze toch eens proeven.

(Hij trekt aan de schel).

BEËLZEBUB.

Neen, schel niet, 'k heb geen' tijd en 'k drink van daag geen zier,

OBERON.

Een' enkel glaasje?

DERDE TOONEEL.

OBERON, BEËLZEBUB, de kamerdienaar.

OBERON. (tot den kamerknecht).

Breng een flesch champagne hier,

En is er ook niet nog een stukje van die noga...

Gij weet wel?

De kamerdienaar.

'k Meen van ja, 'k geloof haast in uw toga....

OBERON.

Wat zeg je? Stommerik, mijn toga? henje gek?

Mijn *fruit*-toga, HEIN? Zwijg, haal een flesch, vertrek.

De kamerdienaar.

Dan is ze zeker in dien grooten, blikken trommel,

't *Bonbondoosje*, alias,...

OBERON. (*kwaad*).

Verdwijni voor.... voor den drommel.

De kamerdienaar. (*afgaande, ter zijde*).

Hij heeft, waarachtig, weer den duivel in zijn' kop.

VIERDE TOONEEL.

OBERON, BEËLZEBUB.

BEËLZEBUB.

Dat lijkt me een rare snaak, die knecht,

OBERON.

't Is een handsop,

Een gek van de eerste soort, die, als zoovele gekken,

Een Feniks meent te zijn;

BEËLZEBUB. (*droogjes*).

't Kan geen bevreemding wekken,

Als 'k aan het spreekwoord denk, zoo oud als waar en echt,...

OBERON.

Dat »*elk zijn' uil een' valk*»....

BEËLZEBUB. (*stehelig*).

Neen, 'k meen, »*zoo heer, zoo knecht*».

OBERON.

Hoe is 't? Begin je weer? Je bent toch ijs's'lijk haatlijk...

BEËLZEBUB.

Och neen, 'k tracteer u slechts Satanisch-kameraad'lijk,
En, onder ons gezegd, voorwaar jij hebt het kruid
Niet uitgevonden, vriend,

OBERON (*nijdig*).

Je bent een aartsschavuit,
Een schalk, een schelm, een schoft, een schobbejak, een schooijer,
Een schoelje, schuimer, schurk,....

BEËLZEBUB. (*ironisch*.)

Het wordt hoe langs zoo mooijer, —
Geneer je niet, sla door, je scheldt zoo waar, niet kwaad.
En 'k vind zelfs, dat het u zeer eigenaardig staat, —
Kom, scheld nu voort, *allons!*

VIJFDE TOONEEL.

OBERON, BEËLZEBUB, de kamerdienaar.

De kamerdienaar. (*binnenstuvende*).

Almagtige Eminentie!

Daar is een brief, het schijnt een stuk van consequentie.

OBERON.

Zwijg met je wijsheid jij, laat zien en scheer je weg.

De kamerdienaar.

De man wacht op bescheid....

OBERON.

Zwijg, hoor je niet, wat 'k zeg?

Waar blijft de flesch champagne?

De kamerdienaar.

Ik kan er nergens vinden...

OBERON.

De duivel haal je, wat, wat durfje je onderwinden?

Voort, pak u weg en breng den heelen kelder hier.

Wat zeg je, geen Champagne? ik zal je....

De kamerdienaar. (*paskwillig*).

Met plezier.

ZESDE TOONEEL.

OBERON, BEËLZEBUB.

Een ezel toch, die vent; die onbeschaamde vlegel
Bevestigt inderdaad opmerkelijk den regel,

Dat gekken onbeschoft, verwaand zijn en pedant,
Ik heb aan zulke lûi drieduivekatersch 't land.
Het is verloren mocite, of men er zalf aan strijke, —

BEËLZEBUB.

Dat ziet ge aan U...

OBERON. (*diplomatisch*).

Mergi; vergun, dat 'k even kijke,
Wat dit is voor een brief; het is rosé-papier,
Misschien een *billet doux*; wat drömmel, zie eens hier,
Hij is aan uw adres, daar heb j^mem; [2]

BEËLZEBUB.

He! wat bliefje?

(*Ter zijde*).

Misschien, ... zou 't mogelijk zijn? hom, hom, hom, van mijn liefje?

(*Tot OBERON*).

Laat zien, toe gaauw, laat zien....

(*Hij opent en leest het briefje met een' helsch blijden lach op 't gelaat*).

Ik groetje, vriend, *bonsoir*,

'k Moet daad'lijk op het pad, tot nader... *au revoir*.

(*Zijn' das en haar voor den spiegel schikkende en de pluisjes van
zijn' pantalon sorterende, neuriet hij, afguande, binnensmonds*),

(*Wijze: LOGIE*).

Heb dank, heb dank Dioon
Wat is 't vooruitzigt schoon!
Daar ginder in d' allée,
Wacht mij mijn Galathée.

Daar wachten mij haar lonkjes en haar lachjes, lachjes,
Wat smacht ik naar heur ochjes en haar achjes, ja, ja,
En wat er volgt, *et cetera, cetera, cetera*,
En wat er volgt, *et cetera, cetera, rara*.

(*Achter de schermen*).

Wie zich welzalg fleem',
Geen is als Polypheem,
(Zoo nocmt mij Galathée),
Zoo zalig en tevrée.

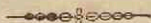
Kom, ij! ik, vlieg ik naar mijn Galathéetje, Thèetje,
'k Word dronken van plezier op 't weetje?? bloot idéetje, ja, ja,
Ja, weelde-dronken, tralala, tralala, tralala,
Ja, weelde-dronken, tralala, tralalalala.

ZESDE TOONEEL.

OBERON. (*BEËLZEBUB nastarende*).

» *Der ist docheinglücklicher Kerl!*» zie, zijn leven is weelde en is wellust,
 Het mijne, contrarie, het is, ach, het is een doorloopende Hellust.
 Mij gaat het als TANTALUS, neen, neen, nog erger, als wijlen PROMEETH',
 Een vraatzieke Condor, eilaci! den lever uit 't lijf mij opeet.
 (*Hij maakt zijn vest los*).

EINDE VAN HET EERSTE BEDRIJF.

Tweede Bedrijf.

EERSTE TOONEEL.

OBERON. (*zittende op de sofa*).

Goddank! al weer een strijd met BELZEBUB gestreden,
 Maar ook een leelijk leed, *per dios!* weer geleden,
 Hoe 't eens nog enden zal!? De goede hemel weet 't,
Enfin! ik ben alleen, alleen met lief en leed.

(*pathetisch*).

Beminn'lijke eenzaamheid! die 't hart me mag verblijden,
 U wil ik me in dit uur met heel mijn ziele wijden,
 U, trouwe lotgenoot, mijn troost, mijn toeverlaat,
 U schenk ik heel mijn hulde en achting in 't kwadraat.
 Gij, Zuster van de Rust, gehuwd met het Geweten,
 Dies regter op den stoel van 't mensch'lijk hart gezeten,
 Gij, kost'lijke Eenzaamheid, gij overdierb're, gij
 Staat mij in lief en leed steeds liefderijk op zij'.
 Goddank, ik ben alleen; 't gezigt der buitenwereld
 Perst hier geen traan mij af, die in mijn' zakdoek parelt,
 Hier bleekt, noch bloost mijn kaak, hier staroogt niet mijn blik,
 Hier heb ik voor het minst één rustig oogenblik.
 Ik ben alleen: dat denkbeeld doet mij goed aan 't harte, [3]
 Ik ben alleen: maar, — neen, de folterende smarte,
 Die in mijn binnenst' huist en als een lava-gloed
 Mij blakert en mij brandt en zonder pauzen woedt,
 Dat nijpend zielewee verzelt me, waar ik wijle,
 Geen paard, geen schip, geen stoom, waarmeê ik het ontijle.
 Waar ik mijn schreden wend, waar 'k zit of sta of ga,
 Die bitt're bijzit volgt, als mijne schim, me na,
 Zoo zit ze thans ook weer hier naast mij op de sponde,

En staart en grijnst mij aan met open oog en monde,
 Ze dringt zich aan mijn zij' en klampt zich aan mijn kleed,
 Als 't klemmerkruid zoo vast en onmeêdoogend, wreed,
 Balt zij haar kleinen vuist, die enkel vel en been is,
 Gespierd, naardat hij klein en hard gelijk een steen is.
 Die gezellinne, nu, die duurzaam met me huist,
 En altijd naast me zit, — dreigt me eeuwig met haar' knuist,
 En 'k kan mijn stikziend oog geen oogwenk van haar wenden,
 Of, *vlan!* zij prikt en port me wreed in zij' en lenden.
 Dan, door de pijn vermand en als een stier verwoed,
 Kookt, rookt, bruischt, suist me in 't lijf het helsch kwaadaardig bloed,
 Dan rijst mij 't haar te berge en klapp'ren me de tanden,
 En woelt de dorst naar wraak me in nier en ingewanden,
 Krampachtig trekt me dan en trilt mij ied're spier,
 En 'k moordde dan d' Arpij met razend veel plezier. [4]
 Een tweede Chourineur, zie 'k niets dan *rouge* en ril ik
 Van nijd gelijk een riet; mij-zelv' niet meester, wil ik
 Haar grijpen, knijpen en vermors'len de Xantip',
 Maar 'k grijp nog naauw naar haar, of weg is ze in een' wip.
 Dan sta 'k daar in den wind of in de lucht te schermen,
 Als eenmaal Don Quichot; Xantip zwelgt in mijn kermen
 En zuchten; jouwt mij uit en lacht met eenen lach,
 Geleend aan Satan-zelv'. Zoò gaat het nacht en dag.
 't Zij 'k toef in d' Opera, 't zij in mijn kabinetje,
 't Zij 'k mij te goed doe op het keurigste banketje,
 't Zij 'k omdool in het Woud, of 't zandig duin beklimm',
 Ze hangt aan me als een klis, de haat'lijke Isegrim.
 Hoe cenzaam, hoe alleen 'k dus ook aan and'ren schijne,
 Helaas, 'k ben niet alleen, »*bin, einsam, nicht alleine;*»
 Want zij, die Smart, verzelt me als eene parasiet,
 Mijn *Vademecum* is ze; ach, 'k sterf nog van verdriet.

(*Hij droogt het regter-oog af.*)

O, had de hemel of het noodlot me gegeven,
 In eene schaam'le hut op barre hei' te leven,
 Te leven met mijn lieve en goede Dulcinée,
 Die eind'loos schooner is dan schoone Cytherée.
 Mogt ik mijn matte léen, mijn afgestreden lenden
 Neervlijen aan heur zij', — bij haar mijn leven enden,
 Bij haar, die me alles is, mijn leven en mijn dood, ...
 Ach, waar het mij vergund te rusten in haar schoot,
 Te heem'len aan haar borst, te sterven in heur armen, —
 Och, gaf de Hemel mij, — maar, laas, mij geen erbarmen,

Neen, foltersmart slechts mij, die 'aan BÉELZEBUB
 Verpand en broeder ben der snoode Helle-klub.
 Ach, nimmer zal ik meer, in zalig zielsverrukken,
 Die handjes van satijn, die poez'le handjes, drukken,
 Ach, nimmer zal ik meer, als in dien zaal'gen stond,
 Mij baden in een zee van kusjes van heur' mond.
 Ach, nimmer zal me meer, geketend aan heur lippen,
 Geklemd in haren arm een traan der weelde ontglippen,
 Ach, nimmer zal ik meer, d' onleschbren liefde-dorst
 Al lesschend, sterven en herleven aan heur borst.
 Neen, 'k zal het nimmermeer, dank zij den Vorst der Helle;
 Mijn tranen kan ik niet, mijn haren kan ik tellen,
 Ik ben geleverd, laas! dank zij dien aarts-schavuit,
 't *Is done!* zeg ik met Pope en 'k roep met Shakspeare uit:
To be or not to be, God dam, that is the question.
 Kom, kies ik, óf den dood met Engelsch helden-fashion, [5]
 Of 't gloeiend vagevuur tot in alle eeuwigheid.
 De dood was nog mij 't liefst, maar, hoe het aangeleid?...
 Doch, 'k heb niet ver te gaan, wil 'k ingaan in den doode,...
 Als 'k me eens den hals afsneed...? dat is nog al *commode*,
 En ook nog al *reçu*, schoon wel wat populair,
 Wel wat prozaïsch, he? een weinigje vulgair.
 Ook is 't min analoog aan mijn' antecedenten,
 Dat 's goed voor snijders en verloopene studenten,
 Maar toch wat min gepast voor eenen Oberon,...
 Mij dunkt, als ik er eens wat anders op verzon....
 Een strop, bij voorbeeld, maar een strop is ook zoo stropig,
 Men hangt er zoo alleen, zoo houten, stijf en poppig,
 De handen langs het lijf met zoo'n neerslagtig hoofd,
 Precies een automaat, van 't raderwerk beroofd.
 Neen, dat bevalt me niet, het hangen is te onooglijk,
 Maar dan, hoe dan? Laat zien, ei, wacht eens, waar 't niet moog'lijk,
 Dat ik, als DINO eens, met 't hart in 't slagzwaard viel?...
 Top! dat is heroïek en klassisch, bij mijn ziel!
 Waar is mijn pallas, ha!! kom, gaauw het blinkend staal maar,
 (*Hij schelt*).

TWEEDE TOONEEL.

OBERON. De kamerdienaar.

De kamerdienaar.

Qu' y a-t-il, Monseigneur!?

OBERON.

Kom, spreek je Moeders taal maar,
Verwaande kamerling, breng mij mijn' Pallas hier,
Hij ligt in 't snipperhok op zolder....

De kamerdienaar. (*paskwillig als vroeger*).

Met plezier.

(*Hij gaat af*).

DERDE TOONEEL.

OBERON.

Zie zoo, nu fluks een briefje aan mijn Vriendin geschreven,
Een dood- en afscheidsbrief, — geen *billet doux*, — om 't even....
Ik laat me nu niet meer verteed'ren door de Min,
En, eigenlijk gezegd, wat heils ook steekt er in?
De liefde is goochelspel, *idée*, een bron van grieven,
Ik vat waarachtig niet, hoe *Ik* nog kon verlieven.
Wat heb ik al niet vaak en tot verzadens toe,
Geliefd en lief gehad, — 'k ben thans de liefde moê,
Ik lach in Venus, 'k lach in Amor, in de sexe,
Liefhebber en geliefde, — ik noeme beiden gek ze.

(*Hij neemt een pen en schrijft*).

MEJUFFER!

- » 'k Heb sints lang een heim'lijk plan gevoed,
- » En nu een vast besluit gevat, dat 'k met mijn bloed,
- » Voor 't minst, zoo niets het lot, nog heden ga bezegelen;
- » 'k Heb nog een kleinigheid vooraf met U te regelen, —
- » Gezwegen van de bons, die 'k in den laatsten tijd
- » U al gegeven heb, — ik schenk U ze allen kwijt, —
- » Heb 'k nog een groot kleinood van U te pretenderen,
- » 'k Bedoele mijn portret; wil, juffer! niet mankeren,
- » 't Zorgvuldig ingepakt, — doe dit vooral toch zelf, —
- » Te zenden aan 't hôtel del miri, nummer elf.
- » Gelief het pakje daár behoorlijk te bezorgen,
- » Maar stellig nog van daag, — vooral, wacht niet tot morgen.
- » Het plan, nu, waar ik U op 't oogenblik van sprak,
- » Is dit: Ik heb gemerkt, dat 't al op aarde lak
- » En kool en wind is, 'k ben deez' aarde en 't leven moede,
- » 'k Heb dus besloten, om, in ijs's'lijk koelen bloede, —
- » Schoon 'k min-koelbloedig ben, naar ge uit de ervaring weet, —
- » Een eind te maken aan mijn leven en mijn leed.
- » Daar is niets aan te doen; mijn plan staat als een ceder,

» Zoo vast; ge ziet me nooit op 't ondermaansche weder,
 » Vaar, naar 't aan 't lot believ', ik sluit hier met de pen,
 » En tevens met het hart; geloof, dat 'k zoo, zoo ben....

» EX-UW OBERON. »

(Het briefje digtvoovende).

C'est ça; mijn testament heeft lang reeds de Notaris,
 'k Ben, als een engel, blij, dat dit ten minste klaar is,
 Hij is executeur, — *a non-executief*, —
 En voor de rest een prul...

VIERDE TOONEEL.

OBERON. De kamerdienaar, (met een monster-pallas).

De kamerdienaar.

Tokraatjen! asjeblijf!

OBERON.

Ah, zoo, ben je eind'lijk daar; haal gauw me een koud glas water.

De kamerdienaar.

Sucré of puur, meneerttrrr?

OBERON.

Neen, puur en houd je snater.

De kamerdienaar. (ter zijde, afgaande).

Wat of hij nu weer met dat groote slagzwaard wil?
 't Is toch een rare vent, hij leeft als bij den gril.
 En 't water? Zou hij ligt de waterkuur beginnen?
 Hij 's vast weer niet bij 't hoofd, — hoe krijgt hij 't in zijn zinnen!
Enfin! de mensch is niet ten allen tijde wijs,
 'k Zal water geven hem, nog killer dan het ijs.

VIJFDE TOONEEL.

OBERON. (den pallas opnemende en bekiijkende).

En nu? Laat zien, komaan, hij schijnt nog goed in orde,
 Dat is het zwaard, dat Pa naar 't Heil'ge graf aangordde;
 Een stevig stukje staal, dat, zoo 'k mij niet vergis,
 Nog van mijn' groote-Piepa's Pa afkomstig is!
 Het diende, dat 's gewis, in 't verre Palestina,
 Deed mée den overtocht der koele Beresina,
 O, 't is zoo'n oude rot,

(er met den vinger langs strijkende).

Een enkel prikje er mée en 'k lig in 't dood'lijk zwijm;
 Of wel in 't zwijm des doods.

Ik, ik wil rekenschap, zoo goed als èenen duit,
Dat is mijn laatste woord, versta je? en daarmee uit.

(Hem van top tot teen met een' hoomblik metende, gaat hij
grootsch'lijk af).

DERTIENDE TOONEEL.

OBERON. BÈLZEBUB.

BÈLZEBUB.

OBERON.

Een lastig heer, die vent...

Dat zou ik je vertellen,

't Is een noodzaak'lijk kwaad, die knechts en huisgezellen,
Waar menig huisgezin zijn' ondergang in vindt.

BÈLZEBUB.

't Is waar, maar zeg mij toch, mijn allerbeste vriend,
Hoe kom je toch aan die fameuse winkelhaken
In *twine* en vest en ziet gij als een beddelaken
Zoo bleek? Hebt ge inderdaad welligt geduëlleerd
Met... — nu gij weet wel, — en u altemet bezceerd?
'k Maak waarlijk me ongerust.

OBERON.

Ik zal het u verklaren:

Gij weet, BÈLZEBUB, dat, 'k vòòr een drietal jaren,
Een gruw'lijk standje kreeg met zeek'ren ridder hier,
Die zijn *cartel* mij zond; gij vat, 'k had... geen plezier.
Gewoon' een' ganzeveer, geen degen, te handteeren,
Was 't mij onmoog'lijk om de invite te accepteren;
Dat heeft mij, en teregt, fameus veel kwaad gedaan.
Deez' sprak mij niet meer toe, die zag mij niet meer aan,
Om kort te gaan, ik had heel de publicke opinie
Apert'lijk tegen mij; toen zwoer ik bij PROELINIE, [6]
Niet eer te rusten, vóór 'k mijn eerste en teerste goed,
Mijne eer, gehandhaafd had met 't algebeet'rend bloed;
En van dat oogeblik heb ik me les doen geven,
In degen en schwadron; in 't trekken thans bedreven,
Zal 'k eerstdaags onzen held, dien Ridder, mijn *cartel*
Toezenden en, ik zweer 't bij hemel en bij hel,
Ik zal hem, — maar hij heeft het aan zich-zelv' te wijten, —
Ik zal hem, *sans façons* in 't dood'lijk stof doen bijten.

BÈLZEBUB. (*dood-onnoozel*).

Ah zoo! En hadt gij ligt nu weer geexerceerd?...

OBERÓN.

Dat niet juist; maar ik heb eens even geprobeerd,
(Voor 't mogelijk geval, — schoon ik het geenszins vreeze, —
Dat *Ik* gewond wierd, —) hoe dat sentiment zou wezen.

BEËLZEBUB.

Ei, ei, ge zijt toch ook ter deeg calculatief.
En hebt ge, bij die proef, u ligt *piqué au vijf*?

OBERON.

Niet alzoó, jongens, neen; 'k heb eerst de *twine* doorstoken,
Toen 't vest, het hemd en 't had haast leelijk me opgebroken,
Ik voelde reeds de punt, die ijzig-koude punt,
Verbeeld je, op 't naakte lijf; naar gij begrijpen kunt,
Trok 'k fluks het zwaard terug, want zelf mij dood te steken
Ware al te familjaar, te gek, om van te spreken.

BEËLZEBUB.

't Is waar, en verder?...

OBERON.

Wat er verder is geschied,

Dat weet ik en begrijp ik, bij mijn ziele, niet.

BEËLZEBUB. (*ter zijde*).

Hij denkt me, dwaas genoeg, wat diets te kunnen maken, —
Alsof 'k niet alles wist;

(*Tot OBERON.*)

Maar, laat ons 't beuz'len staken,

En gaan wij eindelijk lijnregt op 't doelwit aan,
De reden van mijn komst heb ik u doen verstaan,
Gij weet, zoo goed als ik...

OBERON.

Ik weet, gij zijt een guitje...

BEËLZEBUB. (*sarkastisch*).

Melieve vogelaar, mij zult gij met uw fluitje
Geenszins verschalken, hoor, smijt dus het ding maar weg,
Gij weet, ik ben geen kind; mijn waardste vriend, ik zeg,
Gij weet, zoo goed als ik, tenzij gij 't waart vergeten,
Ofschoon ik 't niet geloof...

OBERON. (*veinzende*).

Welnu, wat zou ik weten?

BEËLZEBUB.

Nu, houd je maar niet dom, — dat heden middernacht
Uw tijd verstreken is...

(*OBERON lacht hem in het gezicht uit.*)

BEËLZEBUB.

Lacht best, die 't laatste lacht,
En lach, zooveel gij wilt; dra zal uw lachzee ebben...
Dan komt de schrevloed en...

OBERON.

Wat wil je dan toch hebben?

(*Ter zijde.*)

Laat zien, of 'k andermaal hem niet bepraten kan.

(*Tot BEËLZEBUB.*)

Wilt gij pastijen, wijn, zeg 't vrij, of houdt gij van
Een joolig feestjen in gezelschap van wat vrouwelijks,
En preferceert ge soms wat tastbaars en aanschouwlijks,
Spreek vrij, en, wat het zij, gij zult het hebben, vriend.

BEËLZEBUB.

'k Weet waarlijk niet, waartoc die *échappade* dient.
Maar denkt ge dan, zoo waar, dat 't me ook al tussehenbeiden,
Als u, daarboven scheelt en 'k me om den tuin laat leiden
Als de ezels, die gij met uw' gouden katapult
Fraai naar uw handje zet? Neen, OBERON, mij zult
Gij met uw praatjes niet verschalken of bedotten,
En 'k laat van daag maar niet met me eggen, ploegen, spotten.

OBERON.

Ge schijnt wat op uw paardje...

BEËLZEBUB.

En dat niet zonder reën,

En had ik niet een' walg van helse haatlijkheên,
Ik zou u heel een reeks van aarts-*douceurtjes* zeggen.

(*Ter zijde.*)

Kom, laat ik nu maar 't vuur hem aan de schenen leggen...

(*Tot OBERON.*)

Nog eens, vriend OBERON, 't is u bekend, waarom
Ik juist op dezen dag, mijn waardste, tot u kom;
En zoo gij 't niet en wist, — mijn Grootvorst wil 't gehengen! —
Dan zal u dit papier wel op de hoogte brengen.

(*Hij haalt een beschreven zegel uit den zak.*)

OBERON verbleekt en niest weer heftiglijk.

OBERON.

Pppootsha!...

BEËLZEBUB.

Kom, nies nu niet; hier hebt gij ons akkoord,

(*OBERON wordt bleeker en bleeker en bibbert, verschrikkelijk klappertandend.*)

Maar, hoe, uw wang verschiet, alsof ge zoo bevroort...
Nem gauw wat *spiritus*.

(*Hij haalt een reuk-fleschje voor den dag.*)

Hier heb je superfijnen,

OBERON. (*koeltjes.*)

Ik dank je voor je geest, ik prefereer den mijnen...

BEËLZEBUB.

Mij wél; om kort te gaan, hier hebt ge ons kontrakt,
Uw tijd is om, dus tijd, dat gij uw boeltje pakt, —
Kom, — veeg dat zweet eens af, dat op uw voorhoofd perelt, —
En volg me akkoordelijk op reis naar de onderwereld. —

OBERON. (*ignorantie affecterende.*)

Naar de onderwereld? *Ik?* Met *U?* Van daag? Akkoord?
Kontrakt en wat al meer? 'k Begrijp daarvan geen woord...

BEËLZEBUB. (*sarkastisch.*)

Gij zijt dan ook van daag toch magtig onbegrijp'lijk.
Ik bid u, denk eens na en overweeg eens rijp'lijk,

(*Hem het gezegeld papier onder den neus houdende.*)

Kent gij dat *Contreseign?* Zie eens...

OBERON. (*wit als een tijk.*)

Laat zien, ... *Pppootsha!!!*

BEËLZEBUB.

Dat 's nieskruid, hé? Niet waar?

Dat doet u proesten, ha!

OBERON. (*minzaam.*)

Laat nog eens even zien, geef hier eens...

BEËLZEBUB. (*glimlagchend.*)

'k Dankje hart'lijk,

Gij kunt het zóó wel zien, —

(*Hij houdt het stuk op eenigen afstand hem voor.*)

En valle 't mij ook smart'lijk,

Het is niet anders, vriend; hoeveel ik je ook vertrouw,
Vergeef me, dat ik 't stuk in eigen vingers hou,
Gij mogt het, *per abuis*, — men zag het meer gebeuren, —
In uw abstracties soms eens komen te... verscheuren...
Welnu, hebt gij gezien?

(Hij haalt een' sigaarkoker uit zijn zak, steekt een' sigaar op, huult een blaadje te voorschijn, aan de eene zijde waarvan men de letters » Asmod ... » opmerkt en gaat, luchtig smookende, vlijtig daarin zitten lezen.)

OBERON. (bedremmeld).

(Ter zijde).

Daar schijnt niet aan te doen, —
Hij 's onverzett'lijk, *Brrr!* hoe raak ik met fatsoen
Nog uit dat labyrinth?...

(Die vreemde wind begint weder te blazen).

'k Voel weer dien suiswind snerpen, ...
Zoo 'k eens beproefde om eene *exceptie* op te werpen?...

(BEËLZEBUB barst telkens in lagchen uit en noteert uit het blaadje in zijne portefeuille, een Zwart Boekje)

Maar welke? Een' *peremptoire*? ik zweer het hier, ik gaf
Mijn *standpunt* gaarne er voor, ach ja, dan was 'k er af.
Doch 'k zie geen kans er toe met al mijn' kunde en weten,
Die loopjes der praktijk ben ik geheel vergeten,
Een *peremptoire* is mis; dat 's jammer, — maar zoo 'k een'
Declinatoire opwierp? ... Dat was nog wat, — maar, neen,
Dat 's glad verkeerd; 't is klaar; rest nog de *dilatoire* ...
Misschien, dat die ...

(BEËLZEBUB zijne lektuur stakende, treedt op OBERON toe, en trekt hem bij zijn' slip).

BEËLZEBUB.

Vergeef me, amice! zoo 'k u stoore...

In... uwe mijmering; gij hebt gezien nu, dat
Ge zijt... mijn arrestant, dus gaan we maar op 't pad.

OBERON. (*pensief*).

Een' oogenblikje nog, ik moet nog een'ge zaken,
Voor 'k opstap van deez' aard, volstrekt in orde maken,
Ik heb nog dit te doen en dat, *enfin!* gij weest,
Als 't op een scheiden gaat, is zelden men gereed...
Het ding is vat je, vreemd...

BEËLZEBUB (*ongeduldig*).

Die ditje's en die datje's,

Die vreemde dingen en die weetje's en die vatje's
Zijn overbodig hier; nog slechts één uur u rest,
En dan op 't pad, of 'k maak op staanden voet protest,
Of anders... kijk eens hier...

(Hij haalt een nijptangelje uit zijn borstrok).

Fameus, dat 's zoo *probatum!*

OBERON. (*angstig*).

Is dat uw laatste woord?...

BEËLZEBUB. (*positief*).

Dat is mijn *ultimatum*.

OBERON.

(*Ter zijde, op de nagels bijtend*).

Dat is verfoeilijk gek,...

(*Tot BEËLZEBUB*).

Dat is toch wel wat bar...

BEËLZEBUB.

Ja, ja, mijn beste vriend, zeg nu uw' zegekar
 Voor eeuwig maar vaarwel; uw zon heeft uitgeschenen,
 De lachtijd is voorbij, komt thans de tijd van... weenen...
 Doch, maak u maar niet naar, of zenuwachtig, 't is
 In d' Orcus niet zoo kwaad; het is er wel niet frisch,
 't Is, waar soms wel wat heet, maar, zie mijn vriend, dat went wel...
 En Satan...

OBERON. (*fideeltjes*).

A propos, wat is dat voor een vent wel?

BEËLZEBUB.

Een beste kerel, maar, wat wonder van humeur,
 Bij voorbeeld, *Saturdays*, dan is hij in zijn' fleur,
 Dat is een duivels-fleur; dan moeten we allen dansen
 Op warme roostertjes en polka-wals-cadansjes, ...
 Maar, dat is niet met al, daar went men spoedig aan, —
 Hoe is het, ben je klaar? 't Wordt tijd, dat we eind'lijk gaan.

OBERON. (*vleijend-zoet*).

Hoor eens, wij hoeven ons geen Kaatje meer te noemen,
 'k Ontken het daarom niet en 'k wil het niet verbloemen,
 Dat 'k tegen die campagne al gruw'lijk opzie en
 Toch wel een beetje bang voor de onderwereld ben.
 Daarbij, het valt me zwaar, zeer zwaar van de aard te scheiden,
 't Is hier me nog zoo wél en waarlijk, tusschenbeiden,
 Bekruipt de lust mij, om, ten einde met fatsoen
 Aan de onderaard te ontgaan, ... me zelv' te kort te doen...

BEËLZEBUB.

Dat waar' vergeefsche moeite en kunt gij goedschiks laten,
 Want, onder ons gezegd, dat zou u nietwes baten.

OBERON.

Waarachtig ???

BEËLZEBUB.

Inderdaad; want, onder meerd're gaven,
Heeft Satan deze meê, dat hij, die reeds begraven
En dus gestorven zijn, met zijnen wonderstaf
Opwekt uit 't dood'lijk dutje en opeischt uit het graf.

OBERON.

Dat 's slim, hoor,...

BEËLZEBUB.

Ja, mijn vriend, gij moet er aan gelooven,
(Op 't horologie ziende).

Nog tien minuten en... je zit in onzen oven....

OBERON. (onthutst).

Wat zeg gij, oven? HEIN?

BEËLZEBUB. (vrolijk).

Ja, ja, wat dacht ge wel?

We bakken beafsteak ook op 't roostertje der hel,
En watte lekk'ren, hoor, je zou er zoo in bijten,
En, als je 't niet en wist, 't voor runderbeaf verslijten.

OBERON. (zoete broodjes bakkende).

Hoor eens, BEËLZEBUB, hoe meer ik er in kom,
Hoe minder 't mij bevalt; is er geen kijk op, om
Die reis naar d' Orcus nog een poosjen uit te stellen?
Want, drommelsch! 'k word zoo bang...

BEËLZEBUB. (met veel wijsheid).

Dat zal ik je vertellen;

De Satan, — 'k heb het reeds u meer dan eens gezeid, —
Hij is de goedheid-zelve en vriend van reed'lijkheid.
Het menscdom maakt hem zwart als roet en git en kool, ah!
Maar ga gerust bij hem in billijkheid ter school, ja!
Kwijtschelden doet hij niets, een elk krijgt zijn rantsoen,
Maar kan hij d' een' of aêr soms een pleiziertje doen,
Hij 's klaar, — en, aartsgetrouw aan zijne constitutie,
Vergunt hij 't allen tijd uitstel van executie.

OBERON. (opgebeurd).

Is 't waar? he?

BEËLZEBUB.

Op mijn woord; zelfs geeft hij, 't is zeer wél.
Gelegenheid, om *nooit* te komen in de Hel...

OBERON. (*hem in de rede vallende*).

Neen, waarlijk, dat 's te mooi, dat kan ik niet gelooven, ...
Mij op den stoep der Hel nog eene kool te stooven....
Dat 's leelijk, dat 's gemeen...

BEËLZEBUB.

Wat draaft ge weder door;

Maar ik vergeef het u; nu, luister, nu...

OBERON.

Ik hoor.

BEËLZEBUB.

D' occasie, dan, om niet ter Helle neer te dalen,
Is deze: 't Ideaal der vrouwelijke idealen
Wordt u tot gezellinne op aarde toegevoegd,

OBERON.

(*Ter zijde*).

Van watte hemelvreugd mijn boezem zwelt en zwoegt!

BEËLZEBUB.

Gij moogt met deze Fée, — beeldschoon als Psysché is ze, —
Uitrijden, rossen gaan, moogt met haar jagen, visschen,
Et cetera; zij is uw reis- en huisgenoot.
Één' pligt slechts rust op u, een pligt zoo zwaar als lood,
Of ligt gelijk een veêr, — dat ligt nu aan u-zelven,
Geeft ge aan het zwakzijn toe, — zelf zult ge uw graf u delven,
Maar zijt gij sterk, gij blijft tot zóólang uit den klaauw
Van onzen *Carnifex*...

OBERON.

(*Ter zijde*).

'k Val haast van weelde slaauw...

BEËLZEBUB.

En resumé, — gij moogt in Eden-schoone dreven,
Als 't eerste menschenpaar, met uwe bijvrouw leven,
Behalve, — en luister wél, want hier komt het op aan,
In familjariteit moogt gij niet verder gaan
Dan 't kuisch en eerzaam kusje... en mogt gij... u vergeten,
En proeven van de vrucht, laat staan dus, er van eten,

ZESDE TOONEEL.

OBERON. De kamerdienaar, *(met een presenteerblaadje, waarop een groot glas water)*.

De kamerdienaar.

Meneerrrr! hier is het water.

OBERON. *(kort-af)*.

Zoo, zet het daar maar neer....

(De kamerknecht stort de helft over de tafel)

Bega je weer een flater?

Verbruide Midaskop; ziedaar een briefje voor....

Je weet wel; breng het nog van avond op de spoor.

Vergeet het niet, versta je, of 'k zal je *mores* leeren.

De kamerdienaar.

Ik ga, ik ren, ik vlieg, daar zal niets aan mankeren.

(afgaande, mompelt hij het adres van 't briefje).

Mamselle ..... Act .... dam....

ZEVENDE TOONEEL.

OBERON.

Zie zoo, nu ben 'k alleen,

Een stilte als van het graf waart aak'lig om mij heen.

Thans niet gedraald, maar 't staal stout in het hart gedreven,

En fluks een eind gemaakt aan een ellendig leven....

(Hij neemt den pallas ter hand, zet de punt op zijn hart en drukt eventjes met de borst op denzelfven).

Fameus! dat gaat er door, wacht,... nog twee oogenblikken,

'k Ben ijss'lijk gemonteerd, laat 'k me eerst nog wat verkwikken.

(Eene, voor OBERON onzichtbare, hand strooit eenig poeder in het glas).

Hij neemt een' fikschen teug er uit).

Heg! heg! dat doet me goed, wat is dat water koud.

Zie zoo, nu 't kille staal manmoedig, kloek en stout

In 't lijdend hart geduwd;

(met bittere opgewondenheid)

adio, haat'lijk aarde,

'k Vloek u in 't stervens-uur; voor mij mist ge alle waarde,

U, koude wereld, u, u sympathie-loos land,

En u, ondankbaar Volk, dat barst van onverstand,

'k Verwensch u altègàar, die 'k vroeger heb gezegend;

Gij die mij wreed miskend en trouw'loos hebt bejegend,

Gij, wien ik al de kracht van ziel en van verstand
Gewijd heb, wie 'k behield op 's afgronds steilen rand,
Behield voor 't wis verderf, — krijgt eenmaal loon naar werken, ...
En nu, ... de stoot gedaan!...

(Hij drukt andermaal met de borst op de punt van het zwaard).

Ik kan 't al duidelijk merken,
Ik voel 't, 'k ben al op 't hemd, op 't vel reeds, koud 'is 't... ha!
Eén duwtje nog, — welaan, in Godsnaam, dan, ... *Poetsha!!!*

*(Deze niesvlaag was zoo onverwacht en fel, dat OBERON het zwaard
onthutst op den grond laat vallen).*

Wat Satan! wat is dat? Dat 's dan een drommelsch niezen, ...
Enfin, da capo, 'k wil geen oogenblik verliezen, ...

(Hij bukt naar den pallas).

Wat word ik raar in 't hoofd, zoo wonder, zwaar en dof...
Mijn pols slaat voelbaar naauw, ... ik knipoog.... 't is, alsof

(Hij gaapt).

Een onwêerstaanbre slaap mij op de sofa kluistert,
'k Geeuw als een Kamerlid, ... *pppoetsha!* mijn blik verduistert, ...

(Hij zijgt allengs in den rug der canapé)

Ik zie niets meer, ... edoch... 'k voel nog me stout en sterk...
Maar de oogen, heg!... zoo zwaar, ... 't lij—ijkt... wel gekkewerk.

(Eene heele tempo geeuwende).

Ahaaaaaauw!

(Verbeeldt een geeuwpartijtje).

ik kan... niet meer...

ACHTSTE TOONEEL.

OBERON, de kamerdienaar, *(die onophoudelijk flesschen af en aan
brengt, ze op den grond en de tafel rangerende),*

De kamerdienaar, *(in den hoek van 't tooneel; hij schijnt wat
gedronken te hebben; hij staat chancelerende, een flesch
in de hand).*

Verdoemd! dat is potsierlijk!

Hij snorkt, gelijk een os; 't is, bij mijn ziel, manierlijk!
Hij ligt daar, —

(tot zich-zelven).

Val niet, hei, — gelijk een Groote Heer,
Zoo lang, gelijk hij is, op d' ottomanne neer,
En 't slagzwaard in zijn hand, als moest hij zóó ten strijde;

(Hij drinkt.)

'k Ben niet jaloersch, maar toch 'k hem hartelijk benijde,
 Hij heeft al wat hij wil, *bonbons* in overvloed,
 Een' rijken patelòt, een' ongemeenen hoed,
 Een' fijnen pantalon, met pijpen, naar ik schatte,
 Waarvan er één alleen hem makk'lijk kon bevatten,
 En zakken zijn er in, net broërs of zusjes van

(Hij drinkt.)

Het Heidelberger vat, — 't is een gelukkig man!!
 Al wat hij wenscht en wil, al waar' hij onverzaad'lijk,
 Wordt in den eigen stond vervuld en krijgt hij daad'lijk,
 Daarom benijde ik, neen, neen, sterker haat ik hem,
 Zat hij, voor mijn part, in het verr' Jerusalem,

(Hij drinkt.)

En ik in zijn fauteuil of lekkere ottomanne;
 Dat men, wat mij betreft, van daag hem nog verbanne
 Naar IJs- of Jutland, of naar waar de peper wast, —
 Dat waar me een leventje! voorwaar, maar... drink ik vast

(Hij drinkt.)

Een glaasjen op zijn reis,

daar, OBERON, daar ga je,

Mijn' zegen, — mits je gaat, — stuur 'k stellig achterna je.

OBERON. (*zich uitrekkende, prevelt in den droom*).

Wat, hoe, wat denk je wel? Ik voor den Booze vreezen?

Laat komen als hij kan!...

De kamerdienaar.

Wat, drommel, zou dat wezen?

Hij droomt en naar het schijnt, een' duivelsch-gekken droom,

Hij pruttelt van den droes, als 'k wèl heb,...

OBERON. (*steeds droomende*).

Dat hij koom'!...

De duivelsche onverlaat! 'k zal hem den schedel kloven,

(Hij hlemt het zwaard krampachtig in den vuist).

De kamerdienaar.

Uit wat hij daar vertelt, zou men, zoo waar, gelooven,

Dat hij met Satan-zelv' wat te vereff'nen had...

OBERON.

Gij, lieve, beste meid,...

De kamerdienaar.

Wat nu weer?

OBERON.

Beste Schat!...

Mijn suikerzoetertje, die 't hart me hebt veroverd,...

De kamerdienaar.

Ik laat me wippen, als de vent niet is betooverd...

OBERON.

Vóór ik van d' aarde scheid,...

De kamerdienaar.

Hij wordt pathetisch, he?

OBERON.

Vóór ik van d' aarde scheid, geliefde Dulcinée...

De kamerdienaar.

Wie 's toch die Dulcinée? Misschien wel die Joconde,
Met 't glanzig ravenhaar??

OBERON.

wenschte ik nog ééne stonde.

Één en'kle stonde slechts te toeven aan uw' zij',
Gekluisterd in den boei der minne-slavernij....

De kamerdienaar.

Hom, hom, ei, ei, zoo, zoo, ja wel, eene minnepretje,...

(Hij drinkt).

O! 't is zoo'n schalkertjen!!

OBERON.

O! kom, o! kom, wat letje?

(Hij dommelt weer in).

De kamerdienaar.

Zie, zoo, nu heb ik haast den heelen kelder hier,
't Staat in der daad niet kwaad; wat zal mijn Groot-Vizier
Vreemd opzien, als hij al die flesschen komt te aanschouwen.
Ik krijg gewis een standje; *enfin!* ik kan wat stouwen,
Ik heb een' breeden rug en 'k weet wel, dat de man
Au fond zoo kwaad niet is en mij... niet missen kan.
Hij heeft mij noodig; geen, aan wien hij zich vertrouwd heeft,
Gelijk aan mij, ofschoon hem dat sints lang berouwd heeft,
Want 't ging en gaat met mij als met alle and're knechts,
Zij nemen heel de hand, geeft men den pink hun slechts.

(Hij drinkt).

(Met zijn' neus aan den wijsvinger).

Stel, dat hij in zijn drift, me als alledaagsch *canaille*
Den bons gaf, — 'k nam terstond een krasse *represaille*,
'k Zou aan wie 't hooren wilde, aan het geheel Heelal
Een boekjen open doen van Oe'ron, — 't was zijn val?!
Het is volkomen waar, — het zou juist niet heel mooi zijn...
Mijn handelwijze zou van vunzig slecht allooï zijn;
Maar 'k ben nu eenmaal zoo en in mijn ziel 'k vereer
Van 't Talionisch regt, den regel » *leer om leer.*»

(De flesch tegen het licht houdende).

Drink ik dat klikje er uit, 't mogt anders eens verschalen,

(Hij drinkt).

Maar ... haal ik nu de rest en dan ga 'k avondmalen.

(Hij wil heengaan, maar struikelt over een flesch en valt op den grond.)

Wel, die vind 'k aardig, he? Dat 's waarlijk potsig, kijk,
Mij dunkt, dat 'k nu profaan op Vader Bacchus lijk,
Zoo midden in den wijn; 't is of ik ben beschonken,
En 'k heb toch inderdaad nog geen twee flesch gedronken,

(Hij wil opstaan, maar kan niet).

Zum Henker! dat is gek, wat ben ik zwak ter been,

(Hij doet eene nieuwe vruchteloze poging.)

Het wil niet... voor den droes, hoe kom ik nu nog heen?

(Eene derde vruchteloze poging.)

'k Kan tegen Bacchus niet mijn zwakheid tegenkanten,
Maar, waar, waar blijf ik?... Wacht, daar bij de folianten,
Krrruip 'k ffluks daarachter,...

(Hij kruipt derwaarts en verbergt er zich.)

Zoo, 'k ben aan behouden wal,

Hierrr kan me niemand zien; 't is toch een dwaas geval, —
Het scheelt me mijn sssoupé, maar 'k zal 't op u verhalen,
Trrrouwlooze Bacchus,...

(Er volgt eene pauze van een goed kwartier, gedurende welke het
publiek zich doodelijk verveelt, en het uitgilt » la pièce,
la pièce!)

Oe'ron. (wordt wakker met een' nies.)

Pppsha! dat mij de duivel hale!

NEGENTE TOONEEL.

OBERON. De kamerdienaar. BEËLZEBUB. (*die eensklaps uit de lucht is komen vallen en zich achter OBERON postleert*)

BEËLZEBUB. (*hem op den schouder kloppende*).

Daar ben ik al, *bonsoir*, hoe gaat het je?...

OBERON.

Pppoetscha!

De kamerdienaar. (*verholen en voor zich heen*).

't Lijkt wel een toovenaar, die vent, hé? ha! ha, ha!

BEËLZEBUB. (*tot OBERON*).

Nu wordt je waarlijk toch vervelend met je proesten,

Gij zult u nog een' breuk met dat *apoetscha* hoesten,

Uw snuif schijnt al te sterk,...

(*Ter zijde*).

Mijn poeder is probaat, —

OBERON.

Wat bliefje, he? 'k Snuif nooit.

BEËLZEBUB.

Maar zeg m' eens, kameraad!

Hoe is 't zoo'n janboel hier? Gij, als een tafellaken

Zoo bleek, met open vest, uw *twine* vol winkelhaken,

Een slagzwaard op den grond, — wat is er hier gebeurd?

Misschien geduëlleerd, spreek op, — gij bloost en kleurt?

En dan tot overmaat van al die vreemde dingen

Zie 'k door een flesschenheir u en me-zelv' omringen,

Als hadt gij heel de Hel bij u te gast genood,

Spreek, wat beteekent dat?

(*De kamerdienaar is intusschen ongemerkt het tooneel afgekropen.*)

OBERON. (*rondziende*).

Sloeg je ook me levend dood,

'k Weet zelf waarachtig niet, wat er met me gebeurd is....

BEËLZEBUB. (*inkwistoriaal*).

Noch, hoe dat zwaard hier komt? Noch, hoe uw *twine* gescheurd is?

Noch, hoe die flesschen *hier*? 't is wonder....

TIENDE TOONEEL.

OBERON. BEËLZEBUB. De kamerdienaar. (*beladen met flesschen binnenwaggelend.*)

De kamerdienaar. (*Tot BEËLZEBUB.*)

Dddag, menceerrr!

BEËLZEBUB. (*'t uitproestende van 't lugchen*).

Aha!... nu zie ik het...

OBERON. (*tot den kamerdienaar*).

Wat hagel! droom je weer?

Wat doe je, stommik, HEIN? Wat zijn dat weer voor streken?

De kamerdienaar. (*stotterend en dubbelslaande*).

Meneerrrr, u... heeft.... *gesjegd*....

OBERON.

Wat, wil je tegenspreken?

Wat heb ik je *gesjegd*?...

De kamerdienaar.

Dat ik onmiddelijk

Den heelen kelder hier....

BEËLZEBUB. (*hem in de rede vallende*).

De kerel heeft gelijk,

Ik heb het zelf gehoord; wat zijt gij ook zoo driftig, —

Maar 't kan volstrekt geen kwaad,...

De kamerdienaar.

(*Ter zijde*).

Wwwat is de vent weer gggiftig!

OBERON.

Welnu, 't is mogelijk; maar, Satansche ASINUS,
Zeg, stoffel, heb je weer een vogeltje in je muts?

De kamerdienaar. (*hij laat, als verschrikt, de flesschen vallen en neemt zijn muts met zekeren satirischen zwaai af*).

Vergeef mij, mmeester, 'k had mijn lhhanden vol met flesschen...

BEËLZEBUB. (*op den grond bukkende*).

(*Ter zijde*).

Te droes, zie, dat is rijk, nu kan 'k mijn heldorst lesschen,...

(*Hij slurpt wat hij kan, de kamerdienaar ook*).

OBERON. (*op den knecht aanvloegende*).

Per Dios, ezelskop, wat nu weer?

(*Hij administreert hem een' schop*).

Daar, verdwijn....

(*De kamerdienaar gaat af*).

ELFDE TOONEEL.

OBERON, BEËLZEBUB.

BEËLZEBUB. (*schipperend*).

Bedaar, na regen volgt, gij weet het, zonneshijn,
 'k Ben hier gekomen, om mijn fakkellicht te ontsteken,
 En 'k sta je borg, het zal u niet aan licht ontbreken.

TWAALFDE TOONEEL.

OBERON, BEËLZEBUB. de kamerdienaar (*binnengalopperende*).

De kamerdienaar, (*met kamerdienaarlijken ernst; een stuk carton
 in zijne hand*).

Meneer! ziedaar mijn kaartje; ik laat aan u de kkeus
 Der waap'nen.....

OBERON. (*gekscherende*).

He? Wat bliefje? Uw kaartje? gekke geus,
 Voort, scheer je weg van hier....

(Tot BEËLZEBUB).

Men zou waarachtig zeggen,...

IK met hem vechten? pah!...

De kamerdienaar. (*met fierheid*).

Meneer! GILS VAN DER DDDREGGEN

En PIETER VAN DER KWAST zijn mijn secondes, en....

En duëlleren zulje, — of ik een ezel ben.

BEËLZEBUB. (*Tot den kamerdienaar*).

Bedaar, mijn waardste vriend, ge maakt u al te nijdig....

OBERON. (*Tot BEËLZEBUB*).

Wat 'k u verzoeken mag, blijf in het standje onzijdig,...

Ik ken hem, 't is een schalk....

(Tot den kamerdienaar, hem een papiertje in de hand stoppende).

Ziedaar wat voor dien schop,

Wees nu maar weer tevrée en trommel nu maar op.

De kamerdienaar. (*met minachting*).

Voor wien ziet gij mij aan? Gij zult toch wel niet hopen,

Dat 'k een beleediging met goud mij af laat koopen?

Ach, neen, behoud uw geld, 't is waar, ik ben niet rijk,

Maar 'k lach in uw papier, dat nietig wereldsch slijk.

(OBERON *fluistert middelerwijl met BEËLZEBUB*).

Mij zult gij, groote held, niet straff'loos insulteren,

Dat moge *fashion* zijn bij and're groote heeren, —

(Hem *fixerend*).

Gij vat, wat vrucht ik meen?...

OBERON.

Ja, ja 'k ben nog al leep...

BEËLZEBUB.

Dan zijt ge in d' eigen stond, begrijp het wél, om zeep.
 Besef dus diep dien pligt, dien last; torsch daarom fiks hem,
 Want anders, ik herhaal 't, zijt ge eeuwig naar den.. bl..sem.
 Welnu, wat antwoordt gij?

OBERON.

Wel, dat 's nu ook een vraag!...

BEËLZEBUB.

Alzoo verbindt gij u?

OBERON.

Dat zal wel waar zijn, graag.

BEËLZEBUB.

Welaan dan, eer de zon in 't gloeiend Oost zal dagen,
 Stapt aan uw *Villa* uit haar gouden staatsie-wagen,
 Getrokken door een span van paarden, hagelwit,
 De Bella Donna af; haar oog is zwart als git,
 Heur haar is *dito* en heur kaken als een lelie.
 Heur tandjes als ivoor, heur handjes als fluweel, zie,
 Ze zijn nog poezeler dan 't poezelst zwanendons.
 Haar kusjes, ze zijn zoet als *Engelen-bonbons*,
 En voetjes heeft ze, kijk, op 't doodelijkst gemakje,
 Stopt gij ze in 't kleinst horlogie-vestjes-zakje.
 Dan heeft ze een stemmetje en een keeltje als Filomeel,
 In 't kort, geen *WIELAND* maalt ze met zijn dicht-penseel.
 Geen vrouw of maagd ter aard, die schooner, neen, zóó schoon is,
 Zij is, dat 's regte woord, een vrouwelijke *ADONIS*.
 En nu, vriend *OBERON*, nu wensch ik u den vree,
 'k Ga gaauw souperen bij mijn lieve *Galathee*.
 Pas op nu, hoor, amice...

OBERON.

Een woordje nog: het sterk zijn

Bij zulk een vrouwmensch moet een duivekatersch werk zijn,
 En waar' het wonder, *HEIN!* dat 'k nog eens wierd verleid!?

BEËLZEBUB.

Pas op, want, zoo ge valt, ge valt voor de eeuwigheid.

OBERON. (*stampvoetend*).

Maar dat 's verschrikkelijk, dat 's haast een tweede Helle,
Zoo'n vrouw en niet...

BEËLZEBUB.

Enfin, dat 's uwe zaak, vaarwelle.
Verkiest ge zekerheid, in stede van een kans?

OBERON. (*resoluut*).

Neen, voor den drommel, neen, dan waag ik maar den dans.

BEËLZEBUB.

Welnu, *fiat* en zie, hoever gij het kunt brengen,
Ik wensch u sterkte; zorg, dat ge u niet komt te zegen,
Want brandt ge u aan haar vuur, dan wacht u 't vuur der hel,
En, ik verzeker 't u, dat 's wel zoo heet, — vaarwel.

(*Afgaande, neuriet hij*.)

(WIJZE: *MIJN LIEVE KRULLE-MIE*).

Mijn lieve Galathée,
Daar kom ik aangevlogen,
Om, badend in een zee,
Van uwe nectaroogen,
Den minne-dood, dood, dood
Te sterven in uw' schoot.
Tralalala, tralalalala, tralalala, tralalalala,
Den minne-dood
Te sterven in uw' schoot.

EINDE VAN HET TWEDE BEDRIJF.

Derde Bedrijf.

Het tooneel verbeeldt het slaap-kabinetje van OBERON.

EERSTE TOONEEL.

OBERON. (*in een monster-fauteuil*).

Wat toch een dubbeltjen al wonderlijk kan rollen!
Een groot kwartier geleën, zou 'k zoo naar d' Orcus hollen,
'k Zag reeds de poort der Hel geopend en een' drom
Van Satanasjes, met een haat'lijk »wellekom!»
Mij dansend in 't gemoed; reeds voelde ik mijne kleeren
Mij schroeijen aan het lijf; — wat kan het toch verkeeren!

Nog ben ik op deez' aarde en houd ik mij maar goed,
 Dan wordt ik nooit verwant aan 't duivelsch Helle-broed.
 Maar ook, het is een toast, een ijs's'lijk zware dobber
 Kompleet, naar 't spreekwoord zegt, »er onder of wel op er'',
Enfin! 'k aanvaard den strijd en val ik al te met....
 Dan is 't nog tijds genoeg; maar... ga ik nu naar bed.

(Den twine uittrekkende en de winkelhaken betrachtende).

Hoe schoon kwam, OBERON, dat niezen u te stade,
 Dat ppsaski en ppoetsha; ze is zonder wedergade
 Die monster-kraaijerij, want, hadt gij niet geproest
 Op 't oogeblik, dat 't staal uw hart doorbooren moest,
 Gij waart er reeds geweest; dank dus den Helle-koning
 Voor die voorzienigheid, die groote gunstbetooning,
 Aan zijne gratie dankt ge uw leven, uw' fortuin....

(Zijn vest afleggende en den wijsvinger door den winkelhaak stekende).

't Is jammer van het vest, het is zulk heerlijk bruin,
 En 't zit mij om het lijf, als waar' 't er aan gegoten,
 't Is anders, dunkt me, wel een weinigje verschoten,
 Maar, dat is niets met al, 'k heb vesten bij de vleet,
 Vooral dien polka-ruit, die me overheerlijk kleedt.

(Hij ontdoet zich van zijn premier, zet zijn slaapmuts op, loopt door het vertrek in zijn sécond en houdt stil voor zijn' toiletspiegel.)

Zoo ongekleed ziet toch de mensch er al min oog'lijk,
 En min aantrekk'lijk uit, mij dunkt, het ware onmoog'lijk,
 Dat zelfs het leelijkst wijf, laat staan een schoone Fée,
 Op mij verliefde in dit prozaïsch *négligé*.
 Ligt waar' 't niet kwaad, dat ik, men kan niet altijd weten,
 Wat er gebeuren kan, om mij niet te vergeten,
 Steeds zóó gekleed bleef in mijn Tweeden pantalon,
 Ik waar' dan voor het minst, geen and're ENDRIMON.
 Het vuur der Fée, zoo ze al tot minne-spel gezind waar' —
 Zou dan, — tenzij de liefde in waarheid stekeblind waar', —
 Bekoelen op 't gezigt van zoo prozaïsch iets, —
 't Is waar, dat *négligé* staat vreemd, maar, dat is niets.
 Ach, alles went op aard en, — dwaze stervelingen, —
 Gewennen wij ten laatste aan de allervreemdste dingen,
 Bij voorbeeld, zoo van daag de hemel nederviel,
 'k Was 't morgen reeds gewoon, — 'k' geloof het bij mijn ziel.
 'k Zal dus de schoone Fée en *négligé* ontvangen,

'k Bezweer zoo doende wis haar moog'lijk minverlangen,
 Mijn slaapmuts voor het minst met hemelwaartschen pluim
 Brengt zeker daad'lijk haar in eenen proza-luim.
 Maar van den and'ren kant, bedenk ik 't wel, ja waarlijk,
 Zoo'n dun *tricotjen* is toch ook wel wat gevaarlijk...
 Stel, dat de liefde zij in waarheid stekeblind,
 En dat ze in mijn *second* juist zooveel heen niet vind!...
 Hoe dan? Stel dat geval, — de *pro-* en *contra-actie*?...
 Een aarts-dilemma!! Maar, misschien, he? een transactie?...
Nous-y-voilà, fiat, dat is je bol, welaan,
 Den gulden middenweg hier wijselijk gegaan, —
 In *semi-négligé* kleeft 'k dus me bij 't bezoek aan
 Der Fée en trek ik mijn Chineeschen chamberloek aan, —
C'est ça, nu maar naar bed, want 't wordt al aardig laat,
 En 'k moet weer op zijn met den eersten dageraad.

(*Hij legt zijne portefeuille onder zijn kussen en stapt in bed.*)

TWEDE TOONEEL.

Het tooneel verbeeldt een boudoir; op eene divan à la Cythrée zitten
 BEËLZEBUB en GALATHÉE.

BEËLZEBUB.

Die sneeuwwitte japon, dat los *habit de Fée*,
 Het staat u à *ravir*, melieve GALATHÉE.
 Zoó spant ge mij de kroon van de allerschoonste vrouwen,
 Zoó mag ik u het liefst', mijn allerliefste, aanschouwen.
 Voorwaar, geen sterveling vermag u zoo te zien,
 Of moet in d' eigen stond zijn warme hulde u bién.
 Geen sterv'ling, — wildet gij 't, — op aarde wederstond je,
 Maar was geheel uw slaaf, — 't is waar mijn lieve hondje!

GALATHÉE.

Merci voor 't compliment, —

BEËLZEBUB.

Neen, neen, op zijn gemak
 Is niemand bij uw schoon; daarbij het vleesch is zwak....

GALATHÉE.

Van zwak gesproken, 'k ben nieuwsgierig te vernemen,
 Hoe OBR'ON 't maken zal.

BEËLZEBUB (*haar onder den kin strijkende*).

In vleijen, flikken, flemen

Is ze u wel haast de baas en daarenboven ziet
 Ze er niet verwerp'lijk uit, he?

GALATHÉE (*min of meer het neusje optrekkende*).

Leelijk is ze niet.

BEËLZEBUB.

Dat zal wel waar zijn, hom!... de kultjes in haar wangen,
Daar zou je een' stijven KLAAS als JOZEF mede vangen,
En als ge mij vraagt, bah! 'k wed duizend tegen één,
Dat ze OB'RON *enforceert*, — de vleijende Sireen.

GALATHÉE.

Dat 's immers ook haar zaak?

BEËLZEBUB.

Wel wis, dat zou 'k gelooven,

Ook hare Helle-vaart is onbepaald verschoven,
Zij moet held OBERON verleiden tot den val,
Hij in dien minne-strijd onwrikbaar staan en pal,
Valt *hij*, — *zij* zal tot loon een eind loos leven erven,
Zoo niet, zij zal tot straf het rijk der Hel verwerven.

GALATHÉE.

Dus beiden hebben kans...

BEËLZEBUB.

Ja, maar ook *watte* kans!

'k Wed, OBERON ontspringt niet aan den Helle-dans.

GALATHÉE.

d' Ervaring maakte u wijs, *enfin*, de tijd zal 't leeren,
Gij moet er dagelijks vooral naar informeren.

BEËLZEBUB.

Dat zal ik, maar, melieve, ik ben wat afgemat,
Ik heb van daag dan ook een' stoeren dag gehad,
'k Verlang dus zeer naar rust...

GALATHÉE.

Welnu, mijn vriend, wat let je?

Zet uw kapotjen op en kruip maar fluks in 't bedje;
Ik kom op 't oogenblik, nog ééne papillot,
Dan ben ik tot je dienst...

BEËLZEBUB.

Goed, allerliefste dot!

DERDE TOONEEL.

Het tooneel verbeeldt weder het slaaphabetje van OBERON.

OBERON. (*hij ligt op de canapé*).

Hoe laat het is? Me dunkt, ik zie aan d' Oosterkimmen
Reeds de eerste flikkering van 't uchtendkrieken glimmen,

(op de pendule kijkende)

Half drie ruim; dat 's nog vroeg, kom, kort ik mij den tijd
Met een sigaar en boek,

(Hij krijgt een sigaar van de toilettafel en steekt ze aan 't nachtluchtje aan. Hij gaat weer op de canapé liggen).

Het mij almachtig spijt,

Dat mijn manilla's, die zoo overheerlijk waren
Op zijn; ze waren kras en 'k meen wel dertig jaren
En welligt meer nog oud; maar *bokjes* zijn toch ook
Niet kwaad en 'k haast zoo graag ze als de manilla's rook.
Nu wat lektuur, — maar wat? De *duizend en één nachten*
Die kan ik droomen en de HERBER's *Minne-klachten*
Van Pater ARMBROZLN, hoe lief ook en hoe teër,
Vervelen me op den duur; maar, wacht ik heb nog meer,

(Hij gaat naar een boekenhangertje.)

Laat zien, ik heb daar nog, naar 'k meen, een gansche lading
Van lieve poëzy, ligt is er van mijn' gading.
'k Ben nog al keurig, maar, ... ah! WIELAND's OBERON...
Dat 's waarlijk juist *ad rem*, of liever *de saison*:
't Pikant historietje van Gangolf en zijn Roosje,
Dien ouden, blinden paai, dat jonge suikerdoosje,
Dat snoeperig tooneeltje in Gangolf's peereboom,
's Mans wreed ontwaken uit dien honigzoeten droom,
Die aarts-onnoozelheid van 't jong en vurig wijfje, —
Op heeterdaad betrapt, — 't is juist een tijdverdrijfje
Gepast en analoog voor mijn' positie, he?
Ik stel dan Gangolf voor; mijn' onbekende Fée
Het minnespel-ziek wicht, met deze variatie,
Dat Gangolf oud en blind en zonder een'ge gratie,
En lam aan de eene zij, kortom, een mispunt was,
Wijl ik betrekkelijk, jong, gezond nog, sterk en kras
En niet zoo heel ontbloot van waarlijk mann'lijk schoon ben,
Schoon 'k mijlen ver nogtans van Herk'les of Adoon ben.
Zie zoo, nu vlijen we ons op 't dons der kanapé,

(Hij gaat lang-wit op de sofa liggen met WIELAND in de hand en een bokje in den mond.)

Afwachtende de komst van onze Dulcinée.
Mij dunkt, ik lig hier dan eens ijs's'lijk *comfortable*,
Alleen is mijn toilet wat minder *fashionable*,
Edoch, dat heeft zijn reën...

(Hij declameert uit OBERON.)

»Wie zag ooit blanker hals,

»Wie zachter »*Silberflor*» op witter boezemmalsch,
 »Wie purp'rer lippen, die het kusje als tegenzwellen,
 »Wie knietjes, zoo gerond, die schooners nog voorspellen,
 »Wie langer ravenhaar, dat golft gelijk een' zee,
 »Wie fijner voetjes, vlug als die van hinde of ree;
 »Wie kleiner, blanker en wie poezeliger handjes,
 »Wie ooit meer schoongevormde en kleiner elpen tandjes,
 »Wie ooit bevalliger, wie ranker, slanker leest,
 »Wie voorhoofd, zeek'rer merk van eed'le ziel en geest,
 »Wie frisscher rozenwang, wie arm en boezem ronder,
 »Wie"....? Maar...

(het boek wegwerpende).

dat 's glad verkeerd, ik weet niet, 'k word zoo wonder,..

Bij ied'ren regel stijgt het bloed mij naar het hoofd,
 En 'k gloei, als wierd ik door de keerkrings-zon gestoofd.
 Ik schei er dus meê uit, 'k zou anders waarlijk vreezen,
 Dat 'k niet bedaard genoeg bij mijne Fée zou wezen;
 Die WIELAND, inderdaad, is toch een min-poëet,
 In minne-kozerij en minne-kout doorkneed;
 Soms wel wat al te vrij, te triviaal, te luchtig,
 Zoo is zijn »*Kombabus*» bij voorbeeld, ver van tuchtig,..
 Maar, wat gaat mij het aan, hoe WIELAND zinge of fluit,
 De deugd is voor drie kwart toch reeds de wereld uit.
 PENELOPÉ's, — men vindt ze alleen nog in de boeken,
 En JOZEF's, — bah! men moet met gazlicht er naar zoeken.
 Daar slaat de klok reeds drie, mij dunkt, de Serafijn
 Moet, naar BÉELZEBUB, niet heel ver af meer zijn.
 Ik weet niet, maar, 't is vreemd, mijn voorgevoel, het zegt me:
 »Wees, OBERON, op uw hoê, de Booze Geest, hij legt je,
 »Met die historie van die onbekende Fée
 »Een valstrik, pas dus op; hij heeft gewis daarmee
 »Het een of ander doel, dat hatelijk en boos is...»
 En inderdaad, 't is waar, dat Satan trouweloos is,
 En 't zou mij waarlijk niet in 't minst verwond'ren, dat
 Hij met de heele zaak een Satansch oogmerk had.
 Wie weet, wat leelijk wijf ik dra zie arriveren,..
Per Dios! Satan, neen, gij zult me niet duperen,
 Voor 't minst, 't zal deze keer zoo makkelijk niet gaan,
 Daarvoor dient ge inderdaad al zeer vroeg op te staan, —
 Maar, wacht eens, 'k heb daar nog, naar 'k meen, in 't monsterpakhuis

Een innig-leelijk-mooi, mismakend momaanbakhuis
 Van 't laatste *Bal Masqué*, 'k geloof het waarlijk wel,
 Dat vóórgedaan... en dan... laat vrijlijk dan de Hel
 Mij op een rimp'lig vel, een aarts-Xantippe onthalen,
 Zijn toeleg zal gewis dan zeer totaallijk falen.
 Kom haast ik me. —

(Hij loopt weg, komt terug met het mom vóór en plaatst zich voor den spiegel.)

Wel foei, wat zie 'k er dwaas meê uit,
 'k Heb een gezigt er meê,... kompleet een apen-snuit.
 Laat komen nu, wie wil; ik ben nu op mijn hoede,
 Geen mensch zal thans in mij held OBERON vermoeden.

*(Hij gaat weder op de sofa liggen, met den rug naar de deur.
 Hij rookt als een Vesuvius.)*

Die bokjes, zie, ze zijn toch duivekatersch kras,
 Maar met wat smaak gerold, en watte sneeuwwitte asch,
 Alleenlijk vind ik, dat zij al te parfumerend,
 Of hoe zal 'k noemen, zijn, wat te. te. te. *enivrerend*,
 Wat minder *opium*, — ze waren gansch perfekt.

(Hij gaapt een langen gaap.)

Hoe 't komt, ik weet het niet, maar 'k ben niets opgewekt,
 En toch mijn toestand is, 'k betuig bij Sinten Peter't,
 Sints etlijke uren zeer veranderd en ... verbeterd.
 Ik heb, — dat zal het zijn, — niet lang genoeg gerust,
 Hoe 't zij, » *al zeg ik 't zelfs*,» ik heb verbaasd veel lust,
 Om, voor de Schoone komt, een uiltje nog te knappen, —
 Maar, wat een gek figuur, zoo zij me kwam betrappen,
 Terwijl ik *nonchalant* hier op de Sofa lag
 Te slapen, ... foei, wel foei, 'k weet niet wat 'k liever zag.

(Hij gaapt.)

En toch, — ze kon het mij juist niet ten kwade duiden,
 En toch, — ik kon het ligt daarmee bij haar verbruiden,
 En toch, —

(Hij gaapt.)

Foei, 'k heb zoo'n slaap, — ik ben zoo mat en moê,
 Mijn oogen vallen me bij iedere oogwenk toe,
 Maar 'k wil niet dutten, neen, ...

(Hij geeuwt schrikbaarlijk.)

Ik wil niet.. sla-a-afen,
(Hij gaapt tot achter zijn ooren.)
 Wel foei,.. oei, is dat.... ga-a-afen!

Nog... og, slechts, bah, oef, foei, ik, ikke... ikke.. slaap.

(Hij *snorkt*.)

VIERDE TOONEEL.

OBERON en DOROTHEA.

(Eene *gesluisjerde dame treedt behoedzaam binnen*).

DOROTHEA. (*voor zich heen*).

Zou 't hier zijn? Maar wat zie 'k, wat ligt daar voor een aap
Op gindsche kanapé? Het lijkt een heele banjer...

Wat fraaije bloemenmand!...

(Zij *gaat er met haar neusjen opliggen*).

Wat overhcerlijke anjer!

Wat beelderige roos, wat geurige jasmijn,...

Hij moet een minnaar van natuur en bloemen zijn...

Nu, dat is goed, dat is een heilvoorspellend teeken.

Ik weet waarempel niet, of ik hem aan zal spreken...

Stel, dat hij 't niet en was, dan maakte ik vrij sekuur

Een ijs's'lijk dwaas en mal en misselijk figuur.

Maar... 'k ben hier toch teregt, 't Hôtel heet toch *del Miri*,

't Tapijt, de bloemenmand, 't behang, waar nimf Roziri

Mij onderweg van sprak, tot zelfs het nummer elf,

't Is alles in den haak; het spreekt dus wel van zelf,

Dat 'k hier teregt moet zijn; maar 't is toch wel wat wonder,

Zoo niet, zelfs onbeleefd, dat hij zoo gansch'lijk zonder

De minste voorzorg, of het minste compliment

Mij opwacht en mijn komst was wis hem toch bekend.

Misschien, 't is mogelijk, dat hij van nacht gewaakt heeft,

Het slaap'loos wachten hem wat moê en af gemaakt heeft,

En vader MORPHEUS hem in 't eind heeft ingepakt.

(Hij *beweegt zich*).

Maar wacht, hij rekt zich uit, zijn linkerbeen het zakt

Allengs van de ottoman, kon 'k eens te zien hem krijgen,...

't Waar dunkt me nu het best, te hooren, zien en zwijgen, —

(Hij *beweegt zich andermaal, de dame schrikt zeer*).

Ha, waar verberg ik mij?... wacht, in zijn legerstêe,

(Zij *vliegt in bed*).

Goddank, hier ben ik goed, wanneer hij nu te mée

Zijn dutjen uithceft, kan 'k hem ongemerkt bespieden

En zien of hij het is: een bedje *à la Sylphide*...

Geen dundoek inderdaad; hij 's rijk gemeubileerd, ...
Ik hier, hij dáár! ... voorwaar, dat 's averegts verkeerd,
Wij moeten beiden hier..... maar, neem ik mijn gemak er
Wat meer van...

(Hij laat zijne beide beenen op den grond glijden en gaapt luidkeels).

Ha, zoo waar, daar wordt hij eind'lijk wakker.
Nu de oogen open, hoor en duchtig opgepast;
Een mooie *chamberloak*, — het lijkt nog al een kwast,
Maar, dat is minder, 'k moet die neiging in hem roemen,
Liefhebber van... kleedij en minnaar ook van... bloemen, ...
Zoo veel te beter, — ha, daar rijst hij overend'...
Van acht'ren is hij mij volslagen onbekend.

OBERON. *(oprijzende en luidkeels geeuwende).*

Ahaaaaauw! wel heer mijn tijd, ahaauw, foei, is dat droomen!...

(Gaat opzitten en ziet op 't horologie).

Vier uur reeds en de Schoone is nog al niet gekomen?...

DOROTHEA. *(voor zich heen).*

Zie, zoo, 'k ben toch teregt, hij heeft mij toch verwacht,

(OBERON wendt zijn gelaat naar de zijde van het bed; hij wrijft de oogen van het momaanbakhuis).

DOROTHEA. *(voor zich heen).*

Wat Satan, is hij dat? Hij 's leelijk als de nacht,
Is dat de knappe vent, waaraan ik mij opoffer?
Dat vunzig wangedrocht? Is dat de schoone Doffer,
Waarmeê de duivel wil, dat 'k koos en trekkebekk',
Ik, Duive, die ik ben?? Neen, dat is al te gek;
Neen, beste Satan! neen, dat zal u niet gelukken,
Hoe gaarne ik me ook aan 't vuur der Helle wenschte te ontrukken,
Zoo'n mensch, neen, onmensch, zal 'k beminnen *nu noch nooit!*
Aan zulk een monster waar' mijn liefde weggegooid...

(OBERON staat op en maakt eene manoeuvre).

OBERON.

Voordat ik 't Ideaal der vrouwlijke Idealen
Ontmoet, wil 'k vrouw Natuur vooraf mijn cijns betalen,

*(Hij loopt op het lit d' Ange aan, blijft daar staan en ..... mijmert.
Middelertwjl hervat hij, terwijl de dame de handen voor het
gezicht houdt).*

'k Begin nu, inderdaad, haast te gelooven, dat
Ze niet meer komen zal mijn onbekende schat....

(Ondertusschen zucht de dame inwendig als volgt:)

Helaas! wat moet mijn oog in 't eind hier al aanschouwen!...

Een' gruwel, een' horreur, — de antipathie der vrouwen;...

Maar 'k kan er niets aan doen, al waar' ik sterk als tien, —

(Zij drukt de handen nog digter voor het gezicht)

En 'k zal 't in 's Hemels naam maar door de vingers zien...

(OBERON gaat nu voor den spiegel staan).

OBERON.

Dat mom-aanbakhuis staat toch waarlijk me in-potsierlijk,

Ja wel pot-sierlijk, 't maakt me almachtig leelijk, dierlijk.

DOROTHEA. (voor zich heen.)

Hoe? hoe? heeft onze vriend zich mogelijk vermoed?

Nu, dan begrijp ik het, hoe hij zoo afgestomd

Onooglijk, walg'lijk en afzigtelijk er uitziet...

OBERON.

Als zóó de schoone Fée, als zóó me mijne bruid ziet,

Ligt neemt ze fluks de vlugt en dat waar niet... *Ppoetsha!*

Dat duivelsch niezen, *pppsi!* waar is mijn zakdoek, ha,

'k Geloof haast in mijn bed...

DOROTHEA. (kruipt onder de dekens en zucht).

Wee mij, als nu geen wonder

Me redt, dan ben ik weg... o, wee mij!...

(OBERON loopt op het bed aan, doet de gordijnen open, slaat de dekens op en gilt).

Voor den... donder!...

Wat 's dat? een vrouwenhoed? een sluijer? een? wat Sa...!

Wie ben je, voor den diej'!... Een spook of mensch?

DOROTHEA. (gilt).

Genae!!

OBERON.

Nu, hou je maar bedaard; ik zal je niet opeten;

Maar, voor 'k genade geef, mejuffer, mag ik weten,

Wie 'k onverwacht 't geluk, of de eer heb en 't plezier,

Te ontmoeten in mijn huis en wel ter plaatse hier?

DOROTHEA. (bedremmeld).

Ik ben... maar, zeg mij eens...

(Ter zijde).

Bedroog mij nimf Roziri?...

(Tot OBERON.)

Ei, zeg me, ben ik hier in het Hôtel *del Miri*?
Op nummer elf?

OBERON.

Wie ben je nu? Spreek op, of 'k geef u geen genâe...
[Precies, om u te dienen, ja,

DOROTHEA. (*nog bedremmelder*).

Ik ben, ... men noemt mij in de wand'ling... DOROTHEA...

(*Mét legt ze haar' sluijer af, OBERON werpt zijn mom-bakhuys af, herkent haar; ze vliègen elkaar om den hals*).

OBERON.

Te droes! gij hier, hoe zoo? Gij hier, mijn Dulcinée!

DOROTHEA.

Te droes! gij hier? hoe zoo? wat voerde u hier ter stée?
Gij hier, mijn OBERON?

OBERON.

Gij hier, mijn lieve Théé?

Maar zeg, hoe komt *gij* hier?

DOROTHEA.

Hoe zijt *gij* hier gekomen?

OBERON.

'k Heb, dood-eenvoudiglijk, mijn intrek hier genomen,
Mijn vorig logement beviel me maar geen zier...
Maar gij, mijn lieve Théé, maar gij, hoe komt gij hier?

DOROTHEA.

Hoe? kunt gij 't vragen nog? Herinnert ge u, meliefje,
Dat schamper, bitter en mindoovend minne-briefje,
't Welk gister-avond gij aan mij geschreven hebt?

OBERON.

Ah, ja, *c'est vrai*...

DOROTHEA.

Welnu, ik heb mij ras gerept,
Gerept, al wat ik kon, om, mogt 't Dioon gehengen!
U van dat dood'lijk plan, waar 't moog'lijk, af te brengen.
Ach! denkt gij, dat mijn liefde...

OBERON. (*teederlijk*).

O, lieve, beste meid!

DOROTHEA.

Denkt gij, dat mijne liefde in die onzekerheid, —
 Onzekerheid des doods, — één nacht slechts kon verkeeren?
 Ik kom hier, om dien slag, dien manslag af te weeren,
 Een' gruw'bren zelfmoord, — ha! zie, niemand is in staat
 Te schetsen al 't geluk, waarin mijn ziel zich baadt,
 Nu ik, Goddank! bevind, dat 't mij zoo dierbaar leven,
 Mijn hartsvriend OBERON behouden is gebleven.

(Zij veegt een' traan uit hare ooggen en doet haar shawl af).

OBERON. *(Ter zijde).*

Voorwaar, voor het tooneel heeft ze ongewoon talent, ...
 Zij is toch wis de Fée, die mij de duivel zendt!?
 En toch, 't waar ijs's'lijk vreemd, hadd' hij juist haar gekozen,
 Om mij, haar boezemvriend, te... 't denkbeeld doet me bloozen
 Van schaamte en afschuw, — hoe krijgt Satan 't in zijn hoofd,
 Zoo wreed en helsch verraad had 'k nooit van hem geloofd,
 En nog geloof ik 't niet, ik mag het niet gelooven,
 Hoe? zij, zij, zij in staat mij zulk een' kool te stoven!??
 Intusschen laat ons zien, hoe zij zich verder houdt?...

(Tot DOROTHEA, die middelerwijl OBERON met bevreesding heeft waargenomen).

Ach, gij zijt al te goed. Uw liefde maakt mij... koud,

(Ter zijde).

Zóó koud, dat 't angstzweet mij op 't klamme voorhoofd perelt.

DOROTHEA.

Wat zeg je, dat is juist, hum! de verkeerde wereld,
 Het blaak'rend vuur der Min, mijn OBERON, maakt u koel?...
 Of koud? Dat ligt gewis alleen aan uw... gevoel.
 Maar, daar is raad voor, kom, ik zal u wel verwarmen,
 Kom maar eens even hier, hier in mijn' koest'rende armen...

(Ze omhelst hem vuriglijk; hij gedooft het maar half)

OBERON.

Druk mij niet dood, pas op, je knijpt de keel mij toe...

DOROTHEA.

Och, in mijn liefde weet 'k niet altijd, wat ik doe...

OBERON.

Dat is toch van belang...

DOROTHEA.

't Is waar, maar KAPPADOOS zegt,

Dat heele liefde grenst aan halve zinneloosheid,
En dat mijn minvuur echt als 't Evangelie is,
'k Bewees het dikwijls u, niet waar, mijn vriend....

OBERON.

Gewis!

(*Ter zijde*).

Ach, ach, wie peilt mijn smart, — die vrouwen, o, die vrouwen!
Ach, mogt ik, zonder vrees, mij aan haar min betrouwen,
Ach, wreed, ja meer dan wreed, is, laas! mijn lots-bestel,
Regts 't koest'rend minnevuur, links 't roostervuur der Hel!...

(*Hij schijnt mijmerend*).

DOROTHEA. (*belangstellend*).

Ik weet niet, OBERON, of ik het mij verbeelde,
Maar, 't is of mijne liefde en bijzijn u... verveelde,
Gij kunt daar zoo *pensief* en afgetrokken staan,
Als waart gij niet op streek... zeg, scheelt er ietwat aan?

OBERON. (*half verlegen*).

He? mij? Hoe zoo? Wel neen, wat zeg je, zoeteliefje!
Ik ben perfect in orde...

DOROTHEA.

Eilieve, maar dat briefje...

OBERON.

O, 'k bid u, lieve Thécetje, o, 'k bid u, zwijg daarvan,
Het noodlot heeft, Goddank! dat ondoordachte plan
Sints lang verijdeld en sints de eind'loos blijde stonde,
Dat ik mijn ander-ik, mijn Théé heb wêergevonden,
Sints is het leven mij weer dierbaar als weleer....

DOROTHEA.

Ha, thans en in die taal herken 'k mijn Oe'ron weer.

(*Hem weer omhelzende*).

Kom aan mijn kloppend hart, dat popelt in mijn boezem....

OBERON. (*gedwongen lief*).

Ik weet het, Thécetje! uw min is als de lente-bloesem
Zoo frisch, zoo zacht, zoo zoet, doch niet zoo wuft en teer, —
Maar zetten we ons hier wat op de Ottomanne neer.

DOROTHEA.

Met liefde; 'k moet daarbij u *rondement* bekennen,

Dat mij die verre reis, dat onophoudelijk rennen
En vliegen langs den weg een weinig heeft vermoeid,
(*Zo gaan op de canapé zitten*).

OBERON.

Het is me een nieuw bewijs, hoe gij van liefde gloeit
Voor uwen OBERON; o, waar' het mij gegeven
Uw duurzaam, eeuwig heil te koopen met mijn leven,
'k Zou meer gelukkig zijn dan eenig sterveling.
Maar, zeg me eens DOROTHEE,

(*Ter zijde*).

Laat hooren, wat het ding

Voor uitvlugt zoeken zal...

(*Tot DOROTHEA*.)

Hoe zijt gij hier gekomen?

DOROTHEA. (*droog komiek*).

Wel, 'k heb bij PHAËTON fluks extra-post genomen,
Dat was de kortste weg...

OBERON.

't Is waar, doch vrij *coustus*,...

(*Hij gaat naar bed en krijgt zijne portefeuille*).

DOROTHEA.

't Is waar, maar zie daar bleef mij geene tweede keus,
En wat ziet liefde op geld, dat nietig slijk der aarde?...

(*Hij stopt haar een papiertjen in de hand*).

Ziedaar, ontvang dit loon, als luttel blijk der waarde,
Die 'k aan uw herkomst hecht, — 't is maar een bagatel...

DOROTHEA. (*het papier wegwerpende*).

Mijn liefde vraagt geen loon...

OBERON. (*het papier oprappende*).

Nu, ja, dat weet ik wel...

DOROTHEA. (*fier*).

En zoo ze al loon verlangt, het is de wederliefde
Van hem, die mij mijn hart met wat daarbij hoort, diefde,

(*OBERON duwt het haar weder in de hand*).

Nu, 'k zal 't bewaren 't geld, tot gij ter kwader tijd
Ligt weer door een te-kort niet best *in bonis* zijt.

OBERON.

Geen nood, dat 's ijd'le vrees, 'k ben rijk en heb veel pitten
En lach wat in dat spook van pseudo-deficitten.

DOROTHEA.

Mij goed ...

OBERON.

Gij kwaamt alzoo met extra-posttuig hier
En wis *en grand Seigneur*, of *dame*, met de vier?

DOROTHEA.

Wel zeker ...

OBERON.

En waar stalt uw postillon of jokkie,
't Is immers 't klein Merkuurtje in 't roozenroode rokkie?

DOROTHEA.

Ja, net een Cupidootje, een aartsschavuit en schalk, —
Heel zeker weet ik 't niet, maar 'k meen haast in de Valk.

OBERON.

Mij dunkt, dan moesten we eens er zamen henenwand'len,
Ik heb met Polineor nog zaken te verhand'len,
Waar nog al haast bij is; ik kan wel door Merkuur
Die boodschap laten doen, hij is nog al sekuur.

DOROTHEA.

With pleasure, ik ben klaar;

OBERON.

Wacht, dat ik me even kleede
(*Hij gaat in zijn garderobe en komt er dandij-lijk gekleed uit terug.*)

OBERON.

Zie zoo, daar ben ik ...

(Ze gaan heen).

Neemt ge uw' parasol niet mede?

't Is buiten nog al warm ...

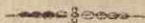
DOROTHEA.

't Is waar, dat kon 'k wel doen, —

OBERON.

Komaan, nu maar op weg, maar geef mij eerst een' zoen.

EINDE VAN HET DERDE BEDRIJF.

Vierde Bedrijf.

EERSTE TOONEEL.

(Het tooneel verbeeldt eene tuinkamer. OBERON ligt in een' achtezoelen kabaai, schijnbaar slecht gemutst, op een ottomanne.)

OBERON.

Waar moet het met mij heen, helaas! hoe zal het enden
 Mijn leven, eens zoo schoon, thans — alsom en ellende?!
 Hoe slingert mij het lot gestadig heen en weer,
 Wat magt van tegenheên zendt 't op mijn hoofd ter neer!
 Eens, — en nog kort geleên, — zag ik mijn levenspaden
 Met frissche lente-blaân en bloemen overladen,
 Niet één oneffen wolkje ontwaarde ik aan de lucht,
 Geen klagt ontgleed mijn mond, mijn boezem niet één zucht.
 Mijn weg tot dusver was Mac-adam, glad en effen;
 Ik zag tot aanzien me en tot vorst'lijke eer verheffen,
 Ik oogstte roem op roem, 'k behaalde krans op krans,
 En thans, God heter' het! ach, thans, eilaci, thans?....
 Nog zweef ik op de wiek des faams van grootsche werken,
 Nog stamelt heel een volk mijn' lof in hut en kerken,
 Nog troon ik in een huis, een slot als van een' vorst,
 Nog prijkt een kruizental op mijne hooge borst,
 Nog ben ik uiterlijk gelukkig... maar, inwendig
 Is 't akelig gesteld, wanhopig en ellendig.
 De groene laauwerkrans, zoo luisterrijk en schoon,
 Die mij de slapen drukt, — ze is mij een distelkroon,
 De roem, die heinde en ver me op aller tong doet zweven,
 Ach! 't is een valsch vernis, de zelfkant van mijn leven,
 De zetel, dien 'k bekleed, een broos stellaadjen is 't,
 Mijn huis een kaartenhuis, dat alle vastheid mist.
 En daarbij komt nu nog die duivelsche historie...
 Ik dank aan wat? aan wie? mijn grootheid en mijn' glorie?...
 Gedoemd, driewerf gedoemd, die in der Boozen raad
 Mèewandelt en het pad der deugd en eer verlaat,
 Gevloekt, driewerf gevloekt, die op den Droes vertrouwen,
 Onmoog'lijk is 't, dat ze ooit het hemelrijk aanschouwen.
 Maar, ach, de mensch is zwak, de duivel slechts is sterk,
 En 't hart is lang verleid, vóór het verstand het merk',

En éénmaal vastgeward in Satan's stalen netten,
 Kan, zonder Zijnen wil, geen been men meer verzetten.
 En zoo de Booze Geest mij trouw'loos heeft verleid,
 Ach, zoo 'k gevallen ben en viel voor de Eeuwigheid!...
 Wat sterv'ling, in mijn plaats, waar' duurzaam staan gebleven?
 Wat uil ontsnapt den dood, waar valken hem omzweven?
 En nu, — mijn DOROTHÉE, zoo warm door mij bemind,
 Dat lieve schepseltje, dat dood-onnoozel kind,
 Belast door Satan met?... neen, neen, dat kan niet waar zijn,
 Haar warme liefde zou me een helsch, een doodsgevaar zijn?!
 Hoe, hoe, de teëre min van mijne goede Théé
 Zou mij een valstrik zijn? Haar onschuld mij den vrêe,
 Het heil van mijne ziel, mijn zaligheid mij rooven?!
 Al zei' mijn Theetje 't zelve, ik zou het niet gelooven.
 En is niet EROS nog de schutsgod van de Min?
 En is niet vrouw DIOON de fiere Mingodin?
 En is DIANA niet de schutsvrouw der gelieven?
 En heb ik bij die drie niet d' oudste en meeste brieven?
 En zou het moog'lijk zijn, dat Satan, — waar' hij nog
 Zoo magtig en doorkneed in listen en bedrog, —
 Ei, zou het moog'lijk zijn, dat hij één ziertje ontroofde
 Aan EROS, CYNTHIA, DIONE? Wie 't geloofde,
 Miskende wreed de magt der Minne-Godheên en
 Gelukkig, dat niet *Ik* zoo ongeloofig ben.
 Daarbij, de opregtheid van mijn zeer rondborstig Theetje,
 Stelt mij geheel gerust en vaagt zelfs 't kleinst ideeje
 Van twijfel uit mijn ziel, mijn hart en mijn verstand;
 Zij is, zij kan niet zijn een werktuig in de hand
 Des duivels, om haar' vriend in Helsch verderf te lokken,
 BÈELZEBUB's verhaal is zonneklaar een jokken,
 Een Satansch sprookjen is 't, een duivelsche aardigheid,
 Die heel boosaardig is en helsch, dat dient gezeid.
 En dat BÈELZEBUB me almagtig voorgelogen
 En wat heeft diets gemaakt, voorwaar, het springt in de oogen:
 't Is waar, mijn DOROTHÉE kwam heden morgen hier
 Niet juist per staatsie- maar per postkoets met de vier,
 't Is waar, heur oog is zwart, als git zijn heure haren,
 Ze golven om heur hals als losse koren-âren,
 Heur kaak is lelie-wit, heur handjes als fluweel
 Heur tandjes van ivoor; ze heeft, 't is waar, een' keel,
 Waarbij geen Philomeel, geen JENNY LIND kan halen,
 't Is waar, ze is 't ideaal der vrouwlijke idealen,

Mijn schoone harts-prinses, mijn aangebeden Théé, —
 Maar, waar het al om draait, voorwaar zij is geen *Fée*,
 Nog sterker, ze is geen *Feeks*, waar men dat woord van afleidt,
 Veelmin een ligtekooi, die 't menschdom naar het graf leidt;
 Al wat BEËLZEBUB mij dus al heeft verteld,
 Is slechts een sprookje, sluw mij op den mouw gespeld.
 Maar, toch niet sluw genoeg, om mij er meê te mallen,
 Neen, schelmsche BELZEBUB, dat zal U tegenvallen,
 Ik lach in Uw gesnap, 't is zotteklap der Hel,
 Zóó ligt fopt men me niet, bij Zeus! wat denk je wel?
 Waar blijf je met je Féés, je Feeks in Helle-Kwarto?
 Je Helle-hourik, he? je vrouwlijke Lugarto?
 Laat komen, als zij kan, vervloekte Helle-hond,

(Hij krabt zich achter het oor.)

En toch, hoe kan het zijn, dat schier op d' eigen stond,
 Waarop BEËLZEBUB de komst der Fée voorspeld had,
 Mijn Théé de reis volbragt en bij mij aangescheld had?
 Hij kan toch waarlijk niet bij Théé-lief zijn gegaan,
 Om haar te zeggen, dat...? Maar neen, dat gaat niet aan,
 Een afgezant der Hel zwicht voor het Alvermogen
 Van onschuld en van deugd; der helle gruwzaam pogen
 Lijdt schipbreuk op dien rots, die list en lagen tart.
 Maar, daar te boven, 'k voel 't aan mijn beminnend hart,
 Zoo als BEËLZEBUB of Satan-zelf, geslepen
 Doortrokken van bedrog, doorweekt in Helle-knepen,
 En schaamt'loos als hij is, mijn arg'looze vriendin
 Misleid had en bepraat, geen twijfel, of haar Min
 Mij daad'lijk onverwijld, rondborstiglijk gezegd had,
 Wat gruw'bre lagen haar en mij de Hel gelegd had.
 Beschouw 'k de zaak dus wel, het wonderlijk geval,
 Met mijn gezond verstand, dan blijkt het niemendal
 Dan een der vele wereldsche onbegrijp'lijkheden,
 Een aarts-fataliteit, waarin men niet moet treden.

(Hij steekt eene Sylva op.)

Wat toch de wijsbegeerte eene schoone inventie is!
 Verstond ik niet die kunst, — een kunst is het gewis,
 Dan zou mijn dom verstand, — dom, naar de vitters zeggen,
 Die Hel-problema's niet vermogen uit te leggen,
 Kortom, de logica en het gezond verstand,
 Verwerpt die sprookjes uit 't fantastisch Féëenland.
 En wat ook WIELAND's schoon, echt-dichterlijk vermogen

Ons al wil wijs gemaakt en toovert voor onze oogen, —
 Daar is geen toevergod, daar is niet ééne Fée
 Maar, daarentegen, zie, er is slechts ééne Théé.
 Ik zal dus langer niet aan Hel of Satan denken,
 Mij vrij en vrank en ruim aan liefdes bronwel drenken,
 Ik kan 't niet jonger doen, schoon 'k juist geen bloem meer ben,
 En waar is 't, dat ik nog wel ouder vrijers ken.
 Nu, vóórdat Theetje komt, nog fluks de krant gelezen,
 Ik ben nieuwsgierig, wat mijn Vrienden, de Chinezen,
 Vertellen van den val (?) van dien *pedanten* PEEL,
 Een' kerel als een boom, 't is zonde, dat hij viel.

(*Hij neemt eene portefeuille, waarin allerlei dagbladen; bovenop ligt de Politoer Fulminaman.*)

TWEEDE TOONEEL.

(*Achter de Schermen.*)

(DOROTHEA in haar boudoir, haar toilet makende.)

(DOROTHEA.)

Voorwaar, een allerliefst en joolig slaapsaletje...
 Maar wacht, vergeet ik niet mijn nieuwerwetsch corsetje,
 Een hondje van een lijfje, een keurig keursjen en
 'k Verbeeld me, dat 'k volmaakt er een Sylphide in ben.
 Zie zoo, nu de japon; me dunkt, het nieuw roséetje,
 Dat staat me al mée het best, 't is ook een snoeprijg kleedje.
 Dat *rose* is magnifiek, nu nog een roosje in 't haar,
 Wat geurig *Eau de Fée* en Théetje, je bent klaar.

(*Vóór den spiegel.*)

Mij dunkt, nu zie 'k er uit, kijk, feit'lijk, om te stelen,
 En 'k zou niet weten, wat er nu nog aan zou schelen,
 Om, — naar dien vreemden heer, die me Oe'rons briefje bragt, —
 Een Venus zelf te zijn, die met Turkijsche magt
 Den scepter zwaait der Min. Maar 'k wou toch wel eens weten,
 Wat toch daar achter zit of achter heeft gezeten.
 Hij zei mij, meen ik, dat hij 't briefje ontvangen had,
 Met den bepaalden last, om mij te zeggen, dat
 'k Er niet aan denken moest, om Oe'ron te bewegen
 Zich niet te kort te doen; maar ook weer, daarentegen,
 Ried hij, de vreemde heer, mij zeer instant'lijk aan,
 Om toch op staanden voet naar OBERON te gaan
 En hem wat moed in 't lijf, verstand in 't hoofd te spreken.

» Ik ken hem door en door, zijn deugden en gebreken;”
 Zoo sprak hij, » 'k ben zijn vriend reeds sedert jaar en dag,
 » Geen' mensch ter wereld, dien ik beter lijden mag.
 » Één' ding slechts, 't is een fout in vele wijze menschen,
 » Zou ik in OBERON, mijn' vriend, wel anders wenschen,
 » 't Is dit, hij 's vaak wat vreemd, wat raar, wat excentriek,
 » Melankolie maakt vaak hem heele dagen ziek.
 » Die kwaal eischt, tot herstel, afleiding, conversatie,
 » Uitspanning en genot, afwiss'ling, variatie,
 » Kortom, het *minvermaak*, ziedaar zijn medicijn.
 » Gij schijnt mij bovenal geschikt, bestemd te zijn,
 » Om deze théorie fluks in praktijk te brengen,
 » En 'k twijfel niet in 't minst, — de hemel moog 't gehengen, —
 » Of uwe min zal hem verlossen van die kwaal,
 » 't Zit hem in 't onderlijf, daar zit het allemaal.”
 (Een rare expressie, he?) » Gij, nu, melieve schoone,
 » Gij, sprekend evenbeeld,” dat zei hij, » van DIONE,
 » Ga, snel naar OBERON, spoed daad'lijk U op weg,
 » Ligt is het reeds te laat; maar, 'k bid U dringend, zeg,
 » Zeg niets van 't geen gij hier uit mijnen mond mogt hooren,
 » Zoo ge één woord er van spreekt, één woord, — hij is verloren!”
 En daarop ging hij heen. Wie nu dat heerschap was?
 Een vriend van Oob'ron, ja, maar wie? Zou 't BOREAS,
 Waar Ob'ron vaak van spreekt, die windbuil, soms ook wezen?
 Maar 't doet er ook niet toe; 'k heb thans niets meer te vreezen,
 Mijn hartsvriend is gered, behouden en hij leeft!
 Gezwegen nu van wat die heer gesproken heeft,
 Ik heb het hem beloofd en 'k ben het Ob'ron schuldig,
 Maar 'k word zoo waar wat ongeduldig, — [7]
 Geen taal meldt, hoe ik aan mijn dierbren hartsvriend hang,
 Een oogwenk wachtens valt me als zoovele uren lang;
 Daar slaat het zeven uur; goddank, nu moet hij thuis zijn,
 Nu naar de tuin-salon; moog er maar geen abuis zijn....
 Geen nood, hij is een vriend van orde en ord'lijkheid, —

(Zij gaat haar slaupsaletje uit, de trappen af en treedt huppelend binnen.)

DERDE TOONEEL.

OBERON EN DOROTHEA.

DOROTHEA (*luchtig*.)

Hei, hola, he, l'amour!..

OBERON.

Dag, allerliefste meid!
 Waar zijt gij toch zoolang, klein stoutertje, gebleven?

DOROTHEA.

Zoolang? wel, beste vriend, de klok slaat juist pas zeven.

OBERON. (*'t horlogie trekkende.*)

't Is waar, gij hebt gelijk; welnu, ga zitten hier,
 Hier naast me op de Ottoman, kom gauw,...

DOROTHEA.

Met veel plezier.

OBERON.

Wat ben 'k gelukkig, Théetje, o, minn'lijkste aller vrouwen,
 Dat 'k, tot verzadens toe, U thans weer mag aanschouwen,

DOROTHEA.

Wat ben 'k gelukkig, vriend, dat 'k weder bij u ben,
 En in mijn' OBERON mijn' ouden vriend herken.

OBERON. (*pathetisch-melankolisch.*)

Gij zegt » *Uw' ouden vriend* »: 't is waar, mijn hartsvriendinne,
 Dat 'k steeds dezelfde ben, nog steeds U hart'lijk minne,
 'k Bleef de uwe, de uwe alleen, ik ben dit als weleer,
 Maar toch, *eilaci*, 'k ben.... dezelfde man niet meer.....

DOROTHEA. (*Aangedaan en hem bij de hand nemende.*)

Hoe, dierbare OBERON, hoe, hoe, wat moet ik hooren,
 Kwam droefheid, ramp of rouw Uw levensheil verstoren?
 Spreek, spreek, wat deert U, spreek, in 's Hemels naam, ach, spreek.

(*Hij verbleekt en beeft.*)

Mijn God, wat is U, vriend, gij beeft en wordt zoo bleek....

OBERON. (*verheelende.*)

Och, niet met al, mijn Théetje! alleen, 'k heb somtijds dagen,
 Dat 'k word besprongen door melankolieke vlogen,
 Dan walgt de wereld mij, met al haar klatergoud,
 Ben 'k voor haar vleistem doof en voor haar schijnvreugd koud.

DOROTHEA.

Dat vat ik waarlijk niet: een man van Uwe glorie,
 Wiens leven en wiens daan, wiens roem de lands-historie
 Op ieder blad vermeldt, wien 't Noodlot alles geeft,

Wat d'aarde zoets en schoons, wat zij aanlokk'lijks heeft,
 Een man, als gij, zou zich, in 'slevens schoonste dagen,
 Met zotte grillen en met muizennesten plagen...?
 Neen, waarlijk, 'k vat het niet....

OBERON. (*treurig*).

Zie, lieve, juist die roem,
 Die brooze broeikast-plant, die ras verwelkb're bloem,
 Die d'eerste windvlaag knakt, doet kwijnen en verflensen,
 Die roem juist, neen, die wind, die ademtogt der menschen,
 Die roem, hij drukt mij zwaar...

DOROTHEA.

Wat zegt gij, zwaar, hoe? zwaar?

OBERON.

Och, lieve, beste meid, het is maar al te waar,
 Hij is mij zwaar als lood, en 't geve u, Théé, geen wonder,
 Bezwijk ik eenmaal nog er onder....

DOROTHEA.

Maar, zeg mij, hoe dat komt, hoe dat kan moog'lijk zijn?

OBERON.

(*Ter zijde*).

Wat vlijmend ziele-leed, wat bit're folterpijn,
 Dat 'k niet geheel mijn hart aan haar kan openleggen....

DOROTHEA. (*hem onder de kin strijkende*).

Uw roem is u tot last?...

OBERON.

Och ja, wat zal 'k u zeggen,
 Ik weet niet, hoe het komt, maar al mijn roem en eer,
 Mijn rijkdom, grootheid, — 't drukt me daag'lijks meer en meer,
 Uw liefde zelfs, die me eens tot in de ziel verrukte,
 Het is alsof ze mij het angstig hart toedrukte,
 Ik ben het leven moê en 'k haak naar 't uur des doods,
 En naakt dat uur niet dra, — 'k verhaast het zelf des needs....

(*Hij staart met woesten blik op den grond*).

DOROTHEA. (*calmerende*).

Stil, OBERON, foci, zwijg, spreek niet van zulke naarheid...
 Dat meent gij immers niet?

OBERON.

Ik zeg de pure waarheid...

DOROTHEA.

En ik dan? OBERON!

OBERON.

Dat is nog de eenge reën, waarom ik...

Ach ja, mijn goede Théé.

DOROTHEA.

Het bloot idéé, het doet mij 't minnend harte bloeden,
Ach! moog voor zulk een' ramp de Hemel ons behoeden!!

O, 't idéé.

*(Zij huilt.)*OBERON. *(Ter zijde.)*

O, wist zij, mijne Théé, wat heimelijke smart
De ziele mij doorwroet en toenijpt 't kille hart,
O, wist zij, wat het lot, (de hel) mij voorbeschikt heeft,
Hoezeer de Satan me in zijn netten vastgestrikt heeft,
O, wist zij 't! — maar, o neen, 't is beter, weet zij 't niet,
Want wist zij 't, — zij verging van enkel hartsverdriet.

(Tot DOROTHEA, haar bij de hand nemende.)

Kom, lieve DOROTHEE, kom, beste, 't is weer over...

(Ze slaat de oogen op; hij kust haar.)

Kom, zoen mij maar weer af; houd moed en ik beloof er
Nooit van te spreken weér, droog nu uw traantjes af,
Uw liefde geeft me kracht en redt mij uit het graf.

DOROTHEA. *(glimlaghende.)*

Zoo, zoo, dat mag ik zien, dat 's braaf; hoe zoudt gij 't vinden,
Als we eens daar ginder in 't priël der tamarinden
Wat gingen zitten, he? of in het mirte-bosch
Ons vlijden in het groen van 't zijde-zachte mos?
Kom, geef me maar uw' arm en wees maar weder vrolijk,

(Ze gaan den tuin in.)

Wat staat dat beeldje daar toch snoeperig en olijk,
Wat is dat voor een beeldje?

OBERON. *(Wat opgeruimder.)*

Een minnegoodje, Théé.

't Is EROS, U bekend; daar hebt ge Cytherée

Zijn Moeder...

DOROTHEA.

Heg! het zijn verschrikk'lijk mooije beeldjes.

OBERON.

Niet waar? Daar ginder bij dat verste der priëeltjes
 Daar hebt ge 't minvermaak van held Endymion
 En LUNA, vlak aan t' end van deze waterbron.
 En hier, hier achter U, zie, dáár, mijn lieve Théetje,

(Hij strijkt haar over den wang.)

Daar hebt gij AMOR weer, maar nu met zijn Psychéetje.

DOROTHEA.

Dat is toch innig mooi, een overschoone tuin....

OBERON.

Daar hebt ge een' wateryal van marmer en arduin,
 Die vormt daar ginds een kom, waar nimfen en najaden
 In Paradijs-kostuum, — het kwetse U niet, — zich baden.

DOROTHEA. (Zij bukt en plukt een' bloem.)

Wat lieve bloem, niet waar?

OBERON.

Voorwaar, ze is magtig fraai,

DOROTHEA.

Daar, steek haar op Uw rok, of liever, uw' kabaai.
 Wat is het voor een bloem?

OBERON.

'tIs een der schoonste bloemen,

Die wij *Puantigow*, de Turken *Mufti* noemen, [8]

DOROTHEA.

Mufti? Een rare naam...

OBERON. (Ter zijde).

Slecht omen!!

(Tot DOROTHEA.)

Maar zeer waar,

Zij rickt wat al te sterk, ziedaar, probeer het maar,

DOROTHEA. (zij ruikt.)

Pppoetsha, *pppsi*! Wel verbaasd, 'k moet er zoo waar van niezen,
 Hoe schoon ook, 'k zou die bloem niet in mijn' hof verkiezen.

OBERON.

Daar is een luchtjen aan, niet waar? melieve Théé,

DOROTHEA.

Verschrikkelijk, geef hier, daar tooi ik U niet meê.

Ik zal U liever een *vergeet-mij-nietje* geven.

(*Zij plukt er een en steekt het OBERON op zijn huissjapon.*)

Dat 's eigenaardiger.

OBERON.

't Is anders mij om 't even,

Al wat me Théetje geeft, zelfs kneepjes van heur hand,

't Is me alles even lief...

DOROTHEA. (*schalksch.*)

Wat zijt ge toch galant.

OBERON.

Galant van top tot teen, ik wil het graag bekenen;

DOROTHEA.

Maar 'k voel me nog wat moê van dat verbazend rennen

Per extra-post...

OBERON.

Welnu, dan laat ons in 't priëel,

Daar ginder, links van hier, meliefje, ons wat verpoozen,

Daar bloeijen leliën, jasmijnen, tulpen, roozen

En hyacinten ook; men kan daar bovendien

Den ganschen tuin, 't geheel, veel beter overzien.

(*Hij presenteert haar den arm.*)

Mijn arm, als 't U belieft...

(*Zij neemt hem.*)

(*Ze gaan gearmd naar het priëeltje, juist tegenover den vijver, waarin die nimfen en nujuden.*)

Welnu, hoe vindt gij 't hier? Hoe keurt gij dit priëeltje?

DOROTHEA.

O, hondig, dolletjes, een dotje, 't is een beeldje.....

En watte rozen, heg! 't lijkt hier wel *Rozenlust*,

OBERON.

Toe, ga nu zitten hier....

DOROTHEA.

Maar eerst U eens gekust..

(*Zij kust hem en gaat zitten.*)

Wat heerlijk lekker bankje! en mos, zie, zacht als zijde...

OBERON.

Niet waar? Mij dunkt, zoo 'k nu mijn-ik maar naast U vlijde!?

DOROTHEA.

Wel zeker, kom maar hier, mijn dierbare OBERON,

Hier hebt ge juist nog plaats en zit gij uit de zon.

(Hij gaat naast haar zitten.)

OBERON.

Zie zoo, daar zitten wij..

DOROTHEA.

Zoo kneutrig en fideeltjes...

OBERON.

En juist het vol gezicht op al die mooie beeldjes...

DOROTHEA.

Die schoone vrouw dáár ginds, is dat niet OMPHALE?

Dáár, ginder, kijk, hier langs...

OBERON.

Ah, juist, mijn lieve Théé,

DOROTHEA.

En die mijnheer, die in haar armen ligt te... slapen?

OBERON.

Dat 's HERKULES, haar vriend, een der fameusste knapen

Uit de Mythologie...

DOROTHEA.

En dáár, op 't eind dier laan,

Wie zijn dat? he?

OBERON.

De vrouw verbeeldt godin DIAAN,

Maar in de wandeling wordt ze ook wel *Maan* geheeten.

DOROTHEA.

En dan die schoone knaap, die, aan heur zij' gezeten,

Haar... knieën houdt omvat?

OBERON.

Dat is ENDYMON...

DOROTHEA.

Zoo waar, die lijkt wel wat op U, mijn OBERON.

OBERON.

't Is waarlijk te veel eers.

DOROTHEA.

Ik zeg de zuivre waarheid...

Mij dunkt, wij liggen hier, precies als ginds dat paar leit,

Als die godin DIAAN met haar ENDYMON.

Was 't ook een vriend paar, als wij, zeg OBERON?

OBERON.

Wel wis: ENDYMION was herdersknaap en smoorlijk
Verliefd op de godin, die, juist als hij bekoorlijk
En tevens was bekoord door onzen schoonen held;
Zelfs heeft de wereld, maar de *Booze*, wel verteld,
Dat zij, toen eens de knaap in 't groen lag uit te rusten,
Hem zoenende in zijn' slaap in 't end hem wakker kuste.

DOROTHEA.

Zoo 'n schalkje... En verder?

OBERON.

Wat er verder is geschied,

Dat . . . . . weet ik niet.

(*Ter zijde.*)

't Is toch een schuld'loos wicht, mijn Venus-schoon Psychéetje,

(*Tot DOROTHEA.*)

Maar dit, dit weet ik wel, mijn lieve, beste Theetje,
Dat 'k thans gelukkig ben, gelukkiger dan ooit.
Het loopt me in alles mée; een gunstig noodlot strooit
Met kwistig-milde hand me bloemen op mijn' paden,
Ik ben met eer, met roem en schatten overladen
En wat ik als een' gunst van 't lot vooral erken,
't Is dit,...

(*Hij wordt gevoelig.*)

dat gij... mijn Theetje en ik... uw' OB'RON ben.

Zoo 't lot mij U ontnam, ik ware diep ellendig.

Dat voel ik aan mijn hart, melieve, dáár inwendig...

Kom, geef me gauw een' zoen.

(*Zij kust hem.*)

DOROTHEA.

(*Ook gevoelig.*)

Ook ik bemin u teèr,

Meer dan 'k me-zelv' bemin, o ja, nog eind'loos meer,
Zoo 'k van U scheiden moest, ik scheidde van het leven,
Uw afzijn, Uw gemis zou mij den doodsteek geven.

OBERON.

Dus mint ge mij al nog, meliefjen, als weleer?

DOROTHEA.

Neen, waarlijk, niet, mijn beste, ik min U tienmaal meer,

Ik ben aan U gehecht nog meer dan aan de moeder
 De zuig'ling; ik aanschouw in U mijn' Gids en Hoeder,
 Mijn Vader, Moeder, Vriend, mijn vriend tot over 't graf,
 Geen aardsch of helsch geweld rukt ooit mij van U af,
 Daar heb j' een kus tot pand,

(*Zij kust hem lang en vuriglijk.*)

en mogt het U behagen,

Er meer te ontvangen, zie, ik geef

(*Zij kust hem weder.*)

(*OBERON avanseert en retireert half.*)

ze u, zonder vragen.

OBERON.

Waar zulk een liefde woont als hier, melieve meid,

DOROTHEA.

(*hem in de rede vallende.*)

Dáár.. dáár is etikette een groote malligheid...

Dat woudt ge zeggen, he?

OBERON.

Gij hebt het juist geraden.

(*Ter zijde.*)

Pas op, zóó zal ze nog met kussen me overladen....

(*Tot DOROTHEA.*)

Ja, dáár zijn etikette en stijtheid zonde en lak....

(*Ter zijde.*)

Help mij, mijn goede Geest, ik voel het, ik word zwak....

(*Zij kust hem uitbundiglijk.*)

(*Ter zijde.*)

Daar is niet aan te doen, .. ik moct het overgeven,....

DOROTHEA.

Kom aan mijn kloppend hart, mijn vreugd, mijn lust, mijn leven,

(*Ze trekt OBERON naar zich toe.*)

OBERON.

Mijn lieve, beste meid, mijn zoetertje, mijn schat, —

(*Ze kussen elkander amoureuuselijk.*)

(*Ter zijde.*)

Ach, och, wat is de baan der liefde toch ook glad!!!

Men struikelt, ... valt, ... helaas! .... ik ... ik .... ik ....

(Hij zinkt in DOROTHEA's armen.)

DOROTHEA.

(Zacht en teér.)

Hartediefje...

(Hem met kussen bedekkende en zachter en teérder.)

Mijn lieve, beste hond, mijn zoetertje, meliefje.

(OBERON.)

(Ter zijde, zuchtende.)

Genade, arbarming mij, o, hemel, ach, ik kan.....

Niet meer, — 'k bezwijk, — 'k besterf 't, — 'k ga dood....???

(Eene pause van p. m. tien minuten.)

Plotseling gaat de zon schuil; eensklaps begint het te donderen en te bliksemen; bij een' zeer fellen donderslag ontwaakt DOROTHEA en springt ontsteld overeind.)

DOROTHEA.

(Tot OBERON, hem zacht schuddende.)

Daar schrik ik van...

Hoort gij den donder niet daar in de verte rollen....?

OBERON.

(Ontdormelt, zenuwachtig.)

Hom! — ja!

(Ter zijde.)

O, 'k voel mij 't bloed in hart en nieren stollen...

(Het begint te druppen.)

DOROTHEA.

't Begint te reeg'nen ook; een drop valt op mijn' wang,

Ze brandt mij... wat een slag!... mijn OB'RON!

(Ze klemt zich aan hem vast.)

't Wordt me bang.

(Het begint te stortregenen en een hevige wind steekt op.)

OBERON. *(als een geest.)*

De Hel houdt haar gerigt, — ik voel dien wind weer suizen,...

Dien helsch-fatalen wind; 'k hoor Satan's vloekstem ruïsschen,...

Ik ben verloren, wee!! Vaarwel, mijn DOROTHEE,

Vaar eeuwig, eeuwig wél,

(ter zijde bitter.)

of vaar... ter Helle mee,
Want uw Sirenen-liefde, én trouweloos én teeder,
Ploft in den sulferpoel der gloënde Hel mij neder.

DOROTHEA. (*angstig*).

Mijn God! Mijn OBERON! hoe maakt gij u zoo naar?

OBERON. (*strak voor zich heen ziende*).

Dat onweer... ha! juist nu... die wind, juist nu, — 't is klaar...

DOROTHEA.

(*Ter zijde*).

Hij maakt mij ongerust, wat heeft hij, wat zou 't wezen?

(*Tot OBERON*.)

Bedaar, mijn OBERON, wat hebben we te vreezen?

OBERON. (*bitter*).

Wij niets, maar *Ik*, — ik voel 't, ach, 't is met mij gedaan,
Ziet gij dat vuur dáár niet, niet dáár die pijnbank staan,
Dáár Satan niet? Hij grijnst me in-duivelsch-lagchend tegen,
Hij wenkt me...

DOROTHEA.

(*Ter zijde*).

Maar hij maakt mij inderdaad verlegen,
'k Begrijp er niets meer van; hij prevelt van de Hel,
Van Satan, pijnbank...

(*Tot OBERON*.)

Vriend, zeg, zijt ge wel regt wél?..

OBERON. (*ziet haar met strakke oogen aan*.)

Wat staan uw oogen hol! ach, kijk zoo niet, wil spreken.....

(*Ter zijde*.)

Maar hoe? Hij zwijgt? en 'k zie zijn scheem'rende oogen breken,...
Hij sluit ze, ... zijgt, ... help! help! als levenloos in één, ...

(*Zij stut hem; tot OBERON*).

Wat is U, OBERON? o, sterf niet, sterf niet, neen!...

VIERDE TOONEEL.

(*Het bliksemt en dondert fel; een hevige, vreemde wind loeit door den Hof. Een mengelmoes van allerlei wangeluiden doet zich hooren; het komt nader; plotseling verschijnt eene bende Saters en houdt stil voor het priëeltje, waarin OBERON en DOROTHEA. Een lang persoon in Alma Vivâ-*

Rubra treedt uit de bende vooruit en op OBERON aan, omvat hem, neemt hem op, gaat met hem terug in het midden der bende, welke zich sluit als een phalanx. DOROTHEA is, intusschen, heel natuurlijk in zwijn gevallen. De saters trekken den tuin door, jubilerende:

(Air uit *ROBERT LE DIABLE*).

Al weder een zieltje te meer in de Hel,
Zeg, OBR'ON, nu d' aarde voor eeuwig vaarwel,
Daar gaan we in triomf met den *parvenu* heen,
Ter Helle, ter Helle, ter Hel, naar beneën!

(Genaderd bij den waterval van arduin, wordt de bende eensklaps overvallen door eenige gewapende lieden in burgerkleeding; een hunner die de kapitein schijnt te zijn, valt op den Sater in Almà-Rubrà, — waarmede BEËLZEBUB reeds zal herkend hebben, aan; — BEËLZEBUB laat OBERON vallen en trekt een lang zwaard uit zijn mantel; de kapitein eveneens er volgt eene hevige schermutseling tusschen beiden. Onverhoeds springt OBERON, die weer tot zijn centrum is gekomen van den grond op, wringt den kapitein den degen uit den vuist en terwijl hij zich in postuur stelt tegenover BEËLZEBUB, spreekt hij met forsche, mannelijke stem:)

Neen, zelf zal ik den kampstrijd vechten,
Zelf 't pleit van Deugd en Hel beslechten,
En garde! Helleknecht!! heef voor dit doodend staal...

BEËLZEBUB. (dood bedaard.)

Soit! OBERON, gij viert van daag Uw galge-maal.

(Ze ruken zwaardgemeen en vechten als een paar razende ROELAND's).

Koor der in politiek gekleeden.

(Wijze: *ACH! MIJN ZUSJEN IS GESTORVEN*).

Tsa! de Deugd zal zegepralen
Over Helsch geweld en list,
Zij zal d' eere-palm behalen,
Hoe hardnekkig ook betwist.

Troef hem maar, troef hem maar, troef hem ter dege,
Duw hem 't dood'lijk zwaard in 't hart.

(Terzelfder tijd een koor van Saters.)

(Air uit *ROBERT LE DIABLE*).

Komt, Laat nu het satansche zege-lied schallen,
Weer is er een sterv'ling gestruikeld, gevallen,
Weer is er een zieltje gewonnen, hoerah!
Tsa, geef hem den doodsteek, BEËLZEBUB, tsa!

(BÉELZEBUB krijgt een steek in de linkerzij, hij waggelt en rolt achter-
over, als dood.)

OBERON.

(Zegevierend tot BÉELZEBUB.)

Ziedaar in 't end Uw loon voor zooveel euvelheden,
Keer naar de Hel terug, moog Satan U daar braden
Op 't gloeiend roostervuur, totdat ge zijt verteerd
Tot enkel kool en asch.....

(Tot het koor, fierlijk.)

Ik heb getriomfeerd!

Koor der in politiek gekleeden.

(Dezelfde wijs.)

Ha! de Satan is gevallen

't Helle-monster is verplet,

Laat nu 't lied der zege schallen,

OBR'ON, OBR'ON is gered!

Laat nu het juichende zege-lied schallen,

OBR'ON, OBR'ON is gered!

(Intusschen zijn de satertjes, hoe, weet men niet, verdwenen.)

(Het politieke koor gaat mede af.)

VIJFDE TOONEEL.

OBERON. (gekranst met een monsterkrans, als ware het een hortus
academicus, in zijn kabinetje.)

Goddank! het is volbragt! de strijd is uitgestreden,
Thans ben ik aan het eind van mijne tegenheden,
'k Ben uit den ijz'ren klaauw van 't Helledier bevrijd,
De roem van mijn triomf weergalmt thans wijd en zijd.

(Met de armen over elkadr.)

Wat toch een dubbeltjen al wonderlijk kan rollen,
Nog geen kwartier geleên, zou 'k zoo in d' afgrond hollen
Des Ielschen jammerpoels, waar de ondeugd hoogtijd viert,....
En thans....? de zegekrans mijn grootsche slapen siert.
Ik heb den Helleknecht verwonnen en verslagen,
Een nieuwe dageraad komt aan mijn kimmen dagen,
De zon van voorspoed, heil, van aanzien, roem en eer
Blinkt aan mijn hemel en verduistert nimmermeer.
'k Ga thans, tot aan mijn eind', door Thetjetje-lief omgeven
En bloemekens der Min, bedaald mijn rente leven,

Slechts weelde wacht mij thans, tot aan mijn' jongsten snik;
Zóó wordt de mensch beloond, die leefde en streefde als IK.

SLOTZANG VAN HET CORPS-POLITIEK.

(Wijze: *ad libitum.*)

Laat nu het daverend *Io!* weergalmen,
't Schandelijk opzet der Hel heeft gefaald!
Looft nu held oor'ron bij vedel en schalmen,
Kranst hem en kroont hem met laauw'ren en palmen,
Ruische 's mans eernaam door lover en halmen,
Breng hem »*Ständchen*» uit *Köllns* carneyal men
Schreuw' hem ter eer als bezeten en mal men,
Groet' hem met dond'rend kanonnengekmal men,
Tooi' hem ter eere het strand en den wal men,
Kniel' hem ter eer men en dankbaarlijk vall' men,
Hem ter vergooding, te voet, zonder talmen,
Geve ter eer hem een rijk gala-bal men,
Zette hem eind'lijk bedaard'lijk op stal men,
Legg' hem te rust in 't Elysische dal men,
Schrijv' op zijn grafzerk in beeldspraak der psalmen,
»*Hier ligt de REDDER van 't gansch Heelal!*» men
»*Die op de Helle heeft zegegepraald!*»

(*Af.*)

(*Middelerwijl komt DOROTHEA, met loshangende haren, doodsbleeke en verwilderde oogen, het tooneel opstuiven; zij oliegt OBERON in 't ontmoet en in de armen en bezwijkt op nieuw.*)

EINDE VAN HET FIERDE EN LAATSTE BEDRIJF.

